

Bijlage IV

NEDERLAND VOOR DE NEDERLANDERS.

Een vergeten hoofdstuk uit de Mensenrechten.

onder redactie van

Dr W.J. Bruyn

Stichting Wetenschappelijk Bureau Centrumpartij

DEEL I

HET RECHT OP ZELFESCHRIKING EN NATIONALITEIT

door:

Dr W.J. Bruyn.

Copy-right dr W.J. Bruyn.

INHOUD DEEL I

Inleiding.....	1
Het zelfbeschikkingsrecht.....	3
Het recht op eigen nationaliteit.....	3
Beperkingen van het nationaliteitsrecht.....	5
Algehele gelijkstelling als schending van mensen- rechten.....	7
Nationaliteit bij dekolonisatie	8
Het recht van "autochtone" minderheden	11
Schending van mensenrechten door massale immigraties	12
Positieve discriminatie als schending van mensen rechten.....	14
De ernst der schendingen.....	15
Burgerplichten.....	16
De plicht tot bescherming.....	17
Mensenrechten en maatschappij.....	19
Het recht op noodweer	23
Bronvermelding.....	25

-x-x-x-

HET RECHT OP ZELFBESCHIKKING EN NATIONALITEIT

1. Inleidino.

De Algemene Vergadering van de Verenigde Naties keurde op 10 december 1948 de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens goed. Op 19 december 1966 werden voorts een twaalfdaags daarop gebaseerde verdragen gesloten. Het waren het Internationaal Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten en het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten. Naderhand werden nog aanvullende verdragen opgesteld, zoals het Verdrag inzake de voorkoming en bestraffing van genocide.

Met dit alles werden ongetwijfeld belangrijke pogingen gedaan, onrecht in de wereld te brandmerken en uit te bannen. Die pogingen hebben begrijpelijkerwijs hun beperkingen. De teksten der Verklaring en der verdragen zijn soms abstract, onvolledig, onduidelijk en tegenstrijdig. Zij geven deels slechts een richting aan, waarin verder gewerkt moet worden. Het geheel is geen receptenboek, dat voor iedere kwaal de juiste aard en dosering der benodigde geneesmiddelen aangeeft. Het soms tweeslachtige karakter der teksten maakt voorts hier en daar tweerlei uitleg mogelijk. Daarbij is begrijpelijkerwijs elkeen erop uit, de voor zijn staat of groep meest gunstige redenering te volgen. Hier en daar in de teksten heeft de geest des tijds er voorts voor gezorgd, dat sommige onderwerpen veel aandacht kregen en andere geringer bedeed werden. De daardoor geschapen eenzijdigheid krijgt extra accenten door het gebruik dat in de praktische politiek van Verklaring en verdragen wordt gemaakt. Door bijvoorbeeld steeds opnieuw de aandacht te vestigen op het gelijkheidsbeginsel, het asylrecht e.d. wordt een scheef beeld geschapen van datgene wat door de opstellers werd beoogd.

Neemt men de Verklaring en verdragen in hun totaliteit dan blijkt dat zij primair uitgaan van het zelfbeschikkingsrecht van staten en volken en van het recht op de daarbij behorende nationaliteit voor de burgers, die van de desbetreffende staten en volken deel uitmaken. Deze twee uitgangspunten scheppen voor ieder volk de mogelijkheid zich naar eigen kunnen en met eigen hulpmiddelen te ontplooiën.

Ten behoeve van zijn individuele ontplooiing krijgt de burger daarbij de steun van een rechtenpakket, dat exclusief is voor de desbetreffende nationaliteit. Daartegenover staan zijn plichten ten bate van de collectiviteit waartoe hij behoort.

Verklaring en verdragen wortelen derhalve geheel en al in het zogenaamde nationaliteitsrecht. Zij geven de rechtmatige grondslag aan, waarop staten en volken hun zelfstandigheid tegen al of niet vreedzame invallen kunnen afschermen. Zij vormen tevens de basis, waarop dekolonisatie-processen zich kunnen beroepen. In feite wettigen zij daarmee alle nationale strevingen tot behoud of vererving van eigen zelfstandigheid, rechten en identiteit.

Die nationale strevingen krijgen logischerwijs niet vrij baan om met alle middelen hun doeleinden na te jagen. Zo bevat artikel 20 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten een verbod op het maken van oorlogspropaganda, waar Nederland overigens vreedzaam genoeg niet achterstond. Ook op andere plaatsen staan bepalingen in Verklaring en verdragen, die internationale samenwerking beogen. Maar primair vormen de bepalingen uit Verklaring en verdragen een afbakening van de rechten der nationale staten in internationaal verband en een opsomming van de rechten en plichten hunner staatsburgers in nationaal kader. Te doen alsof Verklaring en verdragen nationale strevingen in de verdomhoek plaatsen is een verkrachting van de waarheid.

Ook het streven naar totale gelijkheid tussen de burgers van een bepaald land en de aldaar vertoevende vreemdelingen voor de wet wordt door de desbetreffende teksten niet gesteund. Uitingen daarvan zoals het openstellen van overheidsdiensten voor de tewerkstelling van buitenlanders moeten zelfs in strijd daarmee worden genoemd, omdat dergelijke rechten tot het exclusieve rechtenpakket van de desbetreffende staatsburgers behoren. Regeringen, die daartoe strekkende maatregelen nemen, beroven daarmee hun eigen staatsburgers van de hen toekomende exclusieve rechten.

Met alle reserves, die in het voorgaande ten opzichte van Verklaring en verdragen zijn geuit moet worden gezegd, dat de Mensenrechten een krachtige steun geven aan het streven der Centruumpartij tot behoud van nationale zelfstandigheid en identiteit van het Nederlandse volk en van de rechten van de Nederlandse burgers. Die zelfstandigheid, identiteit en rechten zijn

door meerdere naoorlogse Nederlandse regeringen geschied, zoals in het tweede deel van deze beschouwing zal worden aangetoond. Alvorens daartoe echter over te gaan volgt hier een uitvoeriger expose van de voornaamste rechten en plichten van de staten en staatsburgers, zoals die in Verklaring en verdragen zijn te vinden. Daarbij kon in dit bestek niet naar volledigheid worden gestreefd.

Het zelfbeschikkingsrecht.

Beide eerstgenoemde verdragen regelen, naast de rechten van individuen, ook die als gezegd van volken en staten. Zo zegt artikel 1 van beide verdragen, dat alle volken het zelfbeschikkingsrecht bezitten. Uit hoofde van dit recht bepalen zij in alle vrijheid hun politieke status en streven zij vrijelijk hun economische, sociale en culturele ontwikkeling na, aldus dit artikel.

Voorts wordt in dit verband gezegd, dat alle volken vrijelijk kunnen beschikken over hun natuurlijke rijkdommen en hulpbronnen. In geen geval mag aan een volk zijn bestaansmiddelen worden ontnomen.

In het verlangde hiervan ligt de eis, dat staten, die verantwoordelijk zijn voor gebieden zonder zelfbestuur, de verwezenlijking van het zelfbeschikkingsrecht aldaar moeten bevorderen. ~~Het betreft hier derhalve een eis tot het bevorderen van~~ dekolonisatieprocessen door landen, die alsnog koloniën of soortgelijke gebieden beheren.

~~Al deze bepalingen geven aan, dat het bezit van een eigen~~ onafhankelijk grondgebied voor het voortbestaan van een volk door de verdragsluitende partijen van essentieel belang wordt geacht. De ontplooiingsmogelijkheden van de volken worden er rechtstreeks in gekoppeld aan het bezit van eeneigen territorium. De natuurlijke hulpbronnen daarvan zullen primair moeten worden aangewend voor de eigen bevolking van de desbetreffende staat.

Het recht op eigen nationaliteit.

Voorts heeft een ieder volgens artikel 15 van de Verklaring het recht op een nationaliteit. Tevens zegt artikel 24 van het Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, dat elk kind het recht heeft een nationaliteit te verwerven.

Verklaring en verdragen sommen voorts nog een aantal andere individuele rechten op. Zo noemt het verdrag inzake de economische, sociale en culturele rechten om het individuele recht op arbeid, op goede arbeidsomstandigheden, op sociale zekerheid, op onderwijs en op deelname aan de cultuur. Het verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten regelt voorts onder andere het recht op een verantwoorde en gelijke behandeling voor de wet, op bewegingsvrijheid, op vrijheid van godsdienst, op vrijheid van meningsuiting, op vrijheid van vergadering en op vrijheid van vereniging.

Deze individuele rechten kunnen logischerwijs alleen worden uitgeoefend in de mate en vorm, waarin zij zijn gerealiseerd in de respectievelijke nationale staten en beschavingsvormen. Daarbij treden, zoals bekend, onderling grote verschillen tussen de landen op. Het individu is daarom deelhebber in een maatschappelijk geheel met een eigen karakter. Zijn nationaliteit geeft hem een rechtenpakket, zoals dat binnen zijn eigen land is verwezenlijkt. Het betreft hier exclusieve rechten, die niet of niet automatisch aan dragers van andere nationaliteiten toevallen.

Dat het hierbij om exclusieve rechten gaat, komt in de terminologie der verdragen hier en daar duidelijk tot uiting. Zo staat in artikel 12 van het verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, dat aan niemand willekeurig het recht mag worden ontnomen naar zijn eigen (curs. B) terug te keren. En voorts zegt bijv. artikel 25c dat elke burger het recht heeft en in de gelegenheid dient te worden gesteld op algemene voet van gelijkheid te worden toegelaten tot de overheidsdiensten van zijn (curs. B.) land.

Daarbij dient te worden bedacht, dat van sommige in de verdragen genoemde rechten slechts in gemeenschap met de andere leden van het volk, waartoe men behoort, kan worden gebruik gemaakt. Dat geldt onder meer voor het gebruik van eigen taal, het beleven van eigen cultuur en het belijden en praktiseren van eigen godsdienst. Het recht daartoe wordt weliswaar in artikel 27 van het verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, meer in het bijzonder met betrekking tot de ethnische, godsdienstige of linguïstische minderheden in een bepaalde staat, genoemd. Maar het is duidelijk dat het

verdrag dit recht voor meerderheden vanzelfsprekend vindt en daarom een afzonderlijkevermelding niet nodig. Het zou overigens ook onlogisch zijn voor minderheden grondrechten te willen bedingen, die aan meerderheden zouden worden onthouden.

Beperkingen van het nationaliteitsrecht.

In de verdragen wordt de autonomie der nationale staten hier en daar wat afgezwakt. Zo stelt artikel 1 van het verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten, dat alle volken ter verwezenlijking van hun doeleinden vrijelijk kunnen beschikken over hun natuurlijke rijkdommen en hulpbronnen *evenwel onverminderde eventuele verplichtingen voortvloeiende uit internationale economische samenwerking, gegrond op het beginsel van wederzijds voordeel en uit het internationale.

Een andere inperking van de nationale autonomie zou kunnen liggen in het asylrecht, dat volgens artikel van de Verklaring aan een ieder wordt toegekend. Daar staat letterlijk, dat een ieder het recht heeft om in andere landen asyl te zoeken en te genieten tegen vervolging. Deze formulering lijkt tweeslachtig. Want hij lijkt mede te suggereren dat men van bepaalde landen asyl kan eisen. In dat geval zou hierbij eveneens sprake zijn van een inperking der bevoegdheden van de nationale staten. Anderszijds is het ondenkbaar, dat de soevereine staten het recht, asyl in bepaalde gevallen te verlenen, zouden hebben ~~willen inruilen voor een situatie, waarin zij iedereen zonder~~ meer zouden moeten toelaten en dus de greep op een eventuele stroom asylozoekers geheel zouden hebben verloren. De bepaling omtrent asylrecht komt overigens in de beide verdragen niet aan de orde.

Van een zekere intoming der nationale bevoegdheden is eveneens sprake bij de artikelen 12 en 13 van het verdrag inzake burgerrechten en politie. Zo wordt in artikel 12 gesteld, dat de bewegingsvrijheid, van wettig in een bepaalde staat verblijvende personen, slechts kan worden ingeperkt op grond van in de wet voorziene gevallen ter bescherming van de nationale veiligheid, de openbare orde, de volksgezondheid, de goede zeden of de rechten en vrijheden van anderen en voorzover ze verenigbaar zijn met de andere in het verdrag erkende rechten. En in artikel 13 wordt gesteld, dat een vreemdeling, die wettig (curs.

B/V) op een grondgebied van een staat verblijft, slechts uit die staat kan worden verwijderd krachtens een overeenkomstig de wet genomen beslissing, terwijl hij daarbij in hoger beroep mag gaan, tenzij dwingende redenen van nationale veiligheid een tegengestelde beslissing rechtvaardigen.

Indien men er bij de bepaling, betreffende het asylrecht uit de Verklaring, vanuit gaat dat de ontvangende landen de beslissing over het toelaten van vluchtelingen in handen houden, zij alle in het voorgaande genoemde inperkingen van de nationale autonomie aanvaardbaar vanuit het nationaliteitsrecht, waarvan Verklaring en verdragen uitgaan.

Dat lijkt niet het geval met artikel 2 uit de Verklaring en verdragen, voorzover dat het maken van onderscheid naar nationale afkomst verbiedt. Althans wanneer men de term nationale afkomst gelijkstelt met het begrip huidige nationaliteit. Want een verbod op het maken van onderscheid naar nationaliteit zou het recht op zelfbeschikking, op eigen nationaliteit en alle overige daarmee samenhangende rechten ontkrachten en waardeloos maken. Het zou ook het bestaan van nationale instellingen en dus ook het bestaan van nationale parlementen in beginsel onmogelijk maken. Dat zou tenslotte neerkomen op zelfmoord van de verdragsluitende partijen, hetgeen de bedoeling niet kan zijn geweest.

Volgens artikel 4 van het verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten mag ingeval van een algemene noodtoestand een staat maatregelen nemen, die afwijken van de overige verplichtingen uit voornoemd verdrag. Daarbij mag echter "geen discriminatie op grond van ras, huidskleur, geslacht, taal, godsdienst of maatschappelijke afkomst" worden gehanteerd. In deze opsomming is de nationale afkomst als verboden criterium weggevalen. Bij algemene noodtoestanden mag de nationale afkomst derhalve wel als criterium gelden. Dan zijn de eigen burgers blijk^{baar} genoeg om onder de wapenen te worden geroepen, terwijl de anderen vrijuit gaan.

Overigens zou bij een verbod op onderscheid naar nationaliteit, kennelijk in de kortst mogelijke tijd een nationale noodtoestand ontstaan als gevolg van de chaos, die bij een consequent doorvoeren ervan het gevolg kan zijn. Als gevolg daarvan zou het onderscheid naar nationaliteit wel weer mogen worden gehanteerd.

Gezien de vermelde strijdigheid van artikel 2 in dit opzicht met de rest van de Verklaring en verdragen, indien men het verbod op het maken van onderscheid naar nationale afkomst zou betrekken op de huidige nationaliteit, lijkt een andere interpretatie

Mede omdat de term "afkomst" daartoe aanleiding geeft. De term nationale afkomst zou betrekking kunnen hebben op de vroegere nationaliteit van de betrokkenen bij nationaliteitswisseling, zoals bijv. bij dekolonisatie plaatsvindt. In dat geval zou wel onderscheid mogen worden gemaakt naar huidige nationaliteit, hetgeen past bij geest en andere bepalingen van Verklaring en verdragen.

In dit verband moet nog worden opgemerkt dat de in Nederland waarneembare tendentie naar algehele gelijkstelling in rechten, zonder onderscheid naar nationaliteit, geen steun vindt in de geest en de overgrote meerderheid der bepalingen van Verklaring en verdragen. Het is een misvorming van het aldaar gestelde en een misbruik van het gezag, waarmee men hier te lande in het algemeen de Mensenrechten omkleedt.

In dit verband is ook artikel 5 van het verdrag, inzake economische, sociale en culturele rechten, van belang. Daar staat, dat het niet is toegestaan enig fundamenteel recht van de mens, dat in een land ingevolge wettelijke bepalingen, overeenkomst, voorschriften of gewoonten, wordt erkend of bestaat, te beperken of ervan af te wijken, onder voorwendsel dat dit Verdrag die rechten niet of slechts in beperkte mate erkent. Zoals Verklaring en verdragen nu in het omstreden gedeelte van de respectieve artikelen 2 luiden, zouden zij ontkenning van het zeer belangrijke algemeen erkende recht op eigen nationaliteit inhouden. Daarmee zouden de betrokken regeringen ook in strijd met voornoemd artikel handelen.

Algehele gelijkstelling als schending van mensenrechten.

In het voorgaande werd de tendentie tot algehele gelijkstelling van de eigen autochtone bevolking en buitenlanders, die in Nederland aanwezig zijn, gesignaleerd. Het eerste artikel van de nieuwe grondwet kan daarvan tot heden de belangrijkste uiting worden genoemd. Het luidt: "Allen, die zich in Nederland bevinden, worden in gelijke gevallen gelijk behandeld. Discriminatie wegens godsdienst, levensovertuiging, ras, geslacht of op welke grond dan ook is niet toegestaan".

Drs. C.S.L. Janse noemde dit in het Reformatorisch Dagblad gevaarlijk, omdat allerlei verantwoorde vormen van het maken van onderscheid op grond van dit artikel als discriminatie kun-

Mede omdat de term "afkomst" daartoe aanleiding geeft. De term nationale afkomst zou betrekking kunnen hebben op de vroegere nationaliteit van de betrokkenen bij nationaliteitswisseling, zoals bijv. bij dekolonisatie plaatsvindt. In dat geval zou wel onderscheid mogen worden gemaakt naar huidige nationaliteit, hetgeen past bij geest en andere bepalingen van Verklaring en verdragen.

In dit verband moet nog worden opgemerkt dat de in Nederland waarneembare tendentie naar algehele gelijkstelling in rechten, zonder onderscheid naar nationaliteit, geen steun vindt in de geest en de overgrote meerderheid der bepalingen van Verklaring en verdragen. Het is een misvorming van het aldaar gestelde en een misbruik van het gezag, waarmee men hier te lande in het algemene de Mensenrechten onkleedt.

In dit verband is ook artikel 5 van het verdrag, inzake economische, sociale en culturele rechten, van belang. Daar staat, dat het niet is toegestaan enig fundamenteel recht van de mens, dat in een land ingevolge wettelijke bepalingen, overeenkomst, voorschriften of gewoonten, wordt erkend of bestaat, te beperken of ervan af te wijken, onder voorwendsel dat dit Verdrag die rechten niet of slechts in beperkte mate erkent. Zoals Verklaring en verdragen nu in het omstreden gedeelte van de respectieve artikelen 2 luiden, zouden zij ontkenning van het zeer belangrijke algemeen erkende recht op eigen nationaliteit inhouden. Daarmee zouden de betrokken regeringen ook in strijd met voornoemd artikel handelen.

Algehele gelijkstelling als schending van mensenrechten.

In het voorgaande werd de tendentie tot algehele gelijkstelling van de eigen autochtone bevolking en buitenlanders, die in Nederland aanwezig zijn, gesignaleerd. Het eerste artikel van de nieuwe grondwet kan daarvan tot heden de belangrijkste uiting worden genoemd. Het luidt: "Allen, die zich in Nederland bevinden, worden in gelijke gevallen gelijk behandeld. Discriminatie wegens godsdienst, levensovertuiging, ras, geslacht of op welke grond dan ook is niet toegestaan".

Drs. C.S.L. Janse noemde dit in het Reformatorisch Dagblad gevaarlijk, omdat allerlei verantwoorde vormen van het maken van onderscheid op grond van dit artikel als discriminatie kun-

dekolonisatieprocessen, die in de afgelopen halve eeuw hebben plaatsgevonden. Daarbij was in het algemeen de vrijwording in het geding van volken, die etnisch, godsdienstig, linguïstisch en cultureel in sterke mate verschilden van het "moederland". Ten opzichte van hen kreeg men allengs de overtuiging, dat zij recht hadden op onafhankelijkheid op hun eigen grondgebied.

Dezelfde criteria laat artikel 27 van het verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten eveneens gelden voor minderheden, waarbij de geografische situatie een zodanige is, dat territoriale autonomie tijdelijk of blijvend afstuit op de geografische verstrengeling met het "moederland".

Verschillen in etnisch, godsdienstig, linguïstisch en cultureel opzicht zullen dus in het algemeen criteria zijn voor het aanzwengelen van een dekolonisatieproces in de één of andere vorm. Daarbij kan de geografische situatie en het daarmee gepaard gaande uiteenlopen van overige belangen eveneens een belangrijke additionele stimulans voor het dekolonisatieproces vormen.

Hoe groter de cumulatie van verschillen in een bepaald geval is, des te sterker zal logischerwijs in het algemeen de drang tot verzelfstandiging van het volksbestaan zijn.

Het dekolonisatieproces wordt bekroond met het scheppen van een eigen nationaliteit voor de bewoners der vrijgeworden gebieden. Het recht op een bepaalde eigen nationaliteit correleert berhalve met de eigen identiteit in etnisch, godsdienstig, linguïstisch en algemeen-cultureel opzicht. Anders gezegd, de etnische, godsdienstige, linguïstische en algemeen-culturele kenmerken van een volk zijn bepalend voor de nationaliteit waarop men individueel recht heeft. Het recht op nationaliteit is daarmee tegelijkertijd in grote lijnen geworden tot een plicht tot het aanvaarden van een bepaalde nationaliteit.

Dit alles geldt uiteraard ook voor het "moederland". Ook voor de voormalige kolonisatoren betekent het dekolonisatieproces het creëren van een nieuwe nationaliteit. Die nieuwe nationaliteit gebruikt weliswaar de oude naam, maar geeft er een nieuwe inhoud aan. Een inhoud, die gezuiverd is van de complicaties welke de koloniale verhouding opleverde en die tot verwrongen oplossingen leidde. Ook het moederland heeft in deze recht en plicht tot nieuw begin.

De zoëven genoemde complicaties van de koloniale verhouding zijn afgezwakt ook nog terug te vinden in de huidige constructie van het Koninkrijk der Nederlanden, waarbij Nederland en de Nederlandse Antillen onder één kap zijn gebracht. Zij komen onder meer tot uiting in het feit, dat vrijwel alle voorbehouden, die Nederland inzake de Verklaring en de verdragen tegenover de Verenigde Naties zijn gemaakt bij de bekrachtiging ervan, zijn ingebracht ten bate van de Nederlandse Antillen.

Het feit, dat er een zekere koppeling tussen etnische, godsdienstige, linguïstische en algemeen-culturele kenmerken van een volk en de nationaliteit, waarop het aanspraak kan maken, sluit in het algemeen uit, dat bij dekolonisatie er individueel een keuze zal moeten worden gemaakt tussen de nationaliteit van het moederland en die van de vrijgeworden kolonie.

Het gaat daarbij niet slechts om een formeel juridische kwestie maar om een zaak, waarmee de bestaansmogelijkheden, zowel van het voormalige "moederland", als die van de vrijgeworden kolonie ten nauwste zijn verbonden. De zowel voor Nederland als voor Suriname fatale leegloop van laatstgenoemd land, heeft de juistheid hiervan duidelijk aangetoond. In dit verband kan nog worden aangetekend, dat het in het voorgaande geschetste standpunt in grote lijnen overeenkomt met dat van Prof. Mr. M. Bos, zoals dat is uiteengezet in zijn "minderheidsnota inzake de nationaliteitenregeling, toegevoegd aan het Rapport van de Koninkrijkscommissie ter voorbereiding van de onafhankelijkheid van Suriname, dat in 1974 verscheen.

In zijn nota zegt Prof. Bos onder meer: "Toescheiding van staatsburgers op de grondslag van woon- of verblijfplaats op een tijdstip, liggende vóór dat der afscheiding, is ontelbare malen in de volkenrechtelijke praktijk toegepast. Zij gaat in wezen terug op het algemeen aanvaarde volkenrechtelijke beginsel, dat de nationaliteit de uitdrukking moet zijn van een "werkelijke band tussen een persoon en een land, welk beginsel het nationaliteitsrecht beheerst".

Prof. Bos voegt hieraan nog toe, dat in het onderhavige verband ter verdediging van een kritieke datum als zoëven door hem bepleit, bovendien een beroep kan worden gedaan op het belang van de toekomstige opbouw van Suriname "waar de huidige bevolking niet kan worden gemist". In dit verband kan er aan worden herinnerd dat ook Ben Hyl indertijd aangaande de Surinamers in Nederland uitriep: "La horen hier niet".

In de standpunten van beide heren wordt het belang van de Nederlandse bevolking zelve niet als argument tegen het verblijf van Surinamers in Nederland aangevoerd. Maar is duidelijk dat daarbij ook grote Nederlandse belangen in het geding zijn.

Het recht van "autochtone" minderheden.

In het voorgaande kwam artikel 27 van het verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten ter sprake. Daarin wordt gesteld dat in staten, waar zich ethnische, godsdienstige of linguïstische minderheden bevinden, aan personen die tot die minderheden behoren niet het recht kan worden ontzegd, in gemeenschap met de andere leden van hun groep, hun eigen cultuur te beleven, hun eigen godsdienst te belijden en in de praktijk toe te passen, of zich van hun eigen taal te bedienen.

Het is aannemelijk, dat men met dit artikel minderheden in historisch gegroeide situaties op het oog had. Men mag veronderstellen, dat het daarbij om groepen ging als Armeniërs, Basken, Bretons, Friezen, Joden in de Sovjet Unie, Koerden, Palestijnen en Zuid-Tirolers. Want daarbij gaat het om het rechtzetten van in het verleden schesfgegroeide situaties. Bovendien betreft het hier groepen, die goeddeels een eigen woongebied hebben. Dat brengt o.a. met zich mee dat in dit soort gevallen geen sprake is van een sociaal-ontwrichtende werking van dit soort minderheden op een gastvolk. Het is eerder omgekeerd: de autonomie der minderheden wordt verlangd vanwege de destructieve inwerking van de "hoofdcultuur" op die der minderheden. Het betreft in deze gevallen soms een soort gedeeltelijke dekolonisatie. De dekolonisatie is in die gevallen gedeeltelijk vanwege de verstrengeling der belangen, die reeds is gegroeid.

In het geval van de "nieuwe" minderheden, die uit de recente immigrantenstromen zijn gegroeid ligt het duidelijk anders. De vestigingen op grond daarvan zijn aanvankelijk goeddeels bedoeld als tijdelijk. Zij zijn in die gevallen gebaseerd op tijdelijke arbeidsovereenkomsten, die wederzijds voordeel beoogden van de desbetreffende werkgevers en buitenlandse werknemers. Door het omzetten van die tijdelijkheid in een verblijf van langere duur ontstond een situatie, waarin een sterk eenzijdig voordeel voor het gastland als geheel ging overheersen.

Andere nieuwe minderheden kwamen hier op grond van bij het dekolonisatieproces begane fouten en het gebruik dat daarvan werd gemaakt. Dok hun aanwezigheid hier is deels in strijd met de criteria, waarvan het recht op zelfbeschikking en op een bepaalde nationaliteit, zoals die in de Verklaring en verdragen liggen verankerd, uitgaan.

Schending van mensenrechten door massale immigraties.

Het geheel van burgerplichten zal in een aanvaardbare verhouding moeten staan tot het geheel van burgerrechten. Het betreft hier niet een boekhoudkundig systeem, waarbij het negatieve of positieve saldo exact kan worden bepaald. Daarvoor zijn er teveel onbekende elementen bij betrokken. Maar wél kan globaal worden gesteld, dat daar waar de lasten oplopen en de lusten achterblijven, de eventuele toewijding van het individu aan de heersende maatschappelijke orde zullen teruglopen. Daarbij moet bij de termen lasten en lusten uiteraard niet slechts of vooral worden gedacht aan zaken van financiële en materiële aard.

In dit verband kan worden gesteld, dat iedere aantasting van de mede in de Verklaring en verdragen vastgelegde rechten van burgers van een bepaald land mede neerkomt op een vergroting van hun lasten. Hun ontplooiingsmogelijkheden worden dienovereenkomstig verminderd en hun frustraties nemen toe.

~~Dat zal onder meer het geval zijn waar bij een massale immigratie bedoeld of onbedoeld een geleidelijke aandachts- en machtsverschuiving van autochtoon naar allochtoon, van eigen bevolking naar groepen van vreemde herkomst, plaatsvindt.~~

Daarbij moet worden bedacht, dat wettelijke maatregelen, die ten gunste van groepen van vreemde herkomst zijn bedoeld, automatisch ten ongunste van de eigen bevolking zullen werken. Dat geldt bijvoorbeeld voor het toekennen van kiesrechten aan buitenlanders, voor het openstellen van overheidsdiensten voor vreemdelingen, voor het recruterend van politieagenten uit groepen van vreemde herkomst e.d.

Een belangrijke vraag in dit verband is in hoeverre het toekennen van dergelijke rechten aan mensen van andere nationaliteit in overeenstemming is met de rechten van de mens,

zoals die in Verklaring en verdragen zijn geformuleerd. Die vraag moet ontkennend worden beantwoord, want in de Verklaring en verdragen worden als gezegd individuele rechten in het algemeen gekoppeld aan een bepaalde nationaliteit. Ze kunnen gelden als vóórrechten voor de bezitters van die nationaliteit, die zij genieten met uitsluiting van andere nationaliteiten. Het toekennen ervan aan de gehele wereld d.w.z. aan alle buitenlanders, maakt de bestaande rechten vande eigen, autochtone bevolking minder waard en in sommige gevallen zelfs waardeloos. Met andere woorden, de oorspronkelijke bevolking wordt geheel of gedeeltelijk van haar rechten beroofd. Het een en ander is zeer duidelijk het geval met het in artikel 25 van het Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten geregelde kiesrecht en het recht te worden toegelaten tot de overheidsdiensten "van zijn land".

Zoals wij zagen staat in artikel 5² van het Verdrag inzake economische, sociale en politieke rechten overigens dat het niet is toegestaan enig fundamenteel recht van de mens in een land, ingevolge wettelijke bepalingen, overeenkomsten, voorschriften of gewoonten, wordt erkend, te beperken of ervan af te wijken, onder voorwendsel dat dit Verdrag die rechten niet of slechts in beperkte mate erkent. Toekenning van kiesrechten, overheidsfuncties e.d. aan buitenlanders is duidelijk in strijd met deze bepaling. Het beleid negeert hier de in Verklaring en verdragen gestelde eisen.

~~Daarbij moet worden bedacht, dat wettelijke maatregelen~~ ten gunste van buitenlanders meestal gevolgen zullen hebben, die niet gelijkelijk door de gehele maatschappij voelbaar zullen zijn. Geografisch, sociaal, cultureel en economisch zullen zij niet of niet direct in gelijke mate doorwerken. Bepaalde groepen of gebieden zullen harder worden getroffen dan andere. Dat geldt bijvoorbeeld duidelijk bij toekenning van kiesrechten aan buitenlanders voor gemeenteraden, maar speelt ook bij praktisch alle andere maatregelen.

Daarbij geldt, dat er dikwijls een opeenhoping van negatieve gevolgen in een bepaald gebied optreden, die het bestaan voor de autochtone bevolking ondraaglijk en onaanvaardbaar maken.

Tevens kan worden gesteld, dat degenen, wier bestaan aanvankelijk het meest ernstig door de veranderingen wordt be-

zoals die in Verklaring en verdragen zijn geformuleerd. Die vraag moet ontkennend worden beantwoord, want in de Verklaring en verdragen worden als gezegd individuele rechten in het algemeen gekoppeld aan een bepaalde nationaliteit. Ze kunnen gelden als vóórrechten voor de bezitters van die nationaliteit, die zij genieten met uitsluiting van andere nationaliteiten. Het toekennen ervan aan de gehele wereld d.w.z. aan alle buitenlanders, maakt de bestaande rechten van de eigen, autochtone bevolking minder waard en in sommige gevallen zelfs waardeloos. Met andere woorden, de oorspronkelijke bevolking wordt geheel of gedeeltelijk van haar rechten beroofd. Het een en ander is zeer duidelijk het geval met het in artikel 25 van het Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten geregelde kiesrecht en het recht te worden toegelaten tot de overheidsdiensten "van zijn land".

Zoals wij zagen staat in artikel 5² van het Verdrag inzake economische, sociale en politieke rechten overigens dat het niet is toegestaan enig fundamenteel recht van de mens in een land, ingevolge wettelijke bepalingen, overeenkomsten, voorschriften of gewoonten, wordt erkend, te beperken of ervan af te wijken, onder voorwendsel dat dit Verdrag die rechten niet of slechts in beperkte mate erkent. Toekenning van kiesrechten, overheidsfuncties e.d. aan buitenlanders is duidelijk in strijd met deze bepaling. Het beleid negeert hier de in Verklaring en verdragen gestelde eisen.

Daarbij moet worden bedacht, dat wettelijke maatregelen ten gunste van buitenlanders meestal gevolgen zullen hebben, die niet gelijkelijk door de gehele maatschappij voelbaar zullen zijn. Geografisch, sociaal, cultureel en economisch zullen zij niet of niet direct in gelijke mate doerwerken. Bepaalde groepen of gebieden zullen harder worden getroffen dan andere. Dat geldt bijvoorbeeld duidelijk bij toekenning van kiesrechten aan buitenlanders voor gemeenteraden, maar speelt ook bij praktisch alle andere maatregelen.

Daarbij geldt, dat er dikwijls een opeenhoping van negatieve gevolgen in een bepaald gebied optreden, die het bestaan voor de autochtone bevolking ondraaglijk en onaanvaardbaar maken.

Tevens kan worden gesteld, dat degenen, wier bestaan aanvankelijk het meest ernstig door de veranderingen wordt be-

dreigd en aangetast, zich overwegend zullen bevinden in die sociale lagen en wijken, die tot de meest kwetsbaren van de autochtone bevolking behoren. Pas naderhand zullen ook andere groepen elders in dit opzicht aan bod komen, al naar gelang de gevolgen der massale immigratie om zich heen grijpen. Deze omstandigheid verklaart onder meer de betrekkelijke onverschilligheid voor de noden der eigen bevolking, waarmee de centrale overheid haar maatregelen ten behoeve van buitenlanders treft: Men wordt vooralsnog zelf niet door de gevolgen van de massale immigratie getroffen.

Positieve discriminatie als schending van mensenrechten.

Positieve discriminatie is een vrij algemeen gebruikte term, die gebruikt wordt om maatregelen ten behoeve van bepaalde groepen, bijv. buitenlanders, aan te duiden teneinde hun maatschappelijke (concurrentie-) positie te verbeteren. Daarbij wordt dan aan de desbetreffende groep een voorkeursoehandeling toegekend.

Daarbij moet worden aangetekend dat de term discriminatie derhalve zowel een positieve als negatieve betekenis kan hebben, zodat logischerwijs de term discriminatie op zichzelf genomen geen negatieve inhoud behoeft te hebben. Slechts in verbinding met het woord negatief, of positief kan worden bepaald welke vorm men op het oog heeft.

Voorts moet worden gezegd, dat positieve discriminatie vaak wordt verdedigd met een beroep op de achterstandssituatie, waarin de betrokken groepen zich zouden bevinden. Uit de discussies daaromtrent is echter gebleken, dat het dikwijls zeer moeilijk is dergelijke achterstandssituaties vast te stellen. In die gevallen kan men dan alleen handelen vanuit de veronderstelling die men zelf heeft over de omstandigheden waarin de desbetreffende groepen verkeren. En daar waar men op grond van objectieve gegevens wél tot een achterstandssituatie in vergelijking tot andere groepen kan concluderen, rijst de vraag, of die situatie berust op een doelbewuste keuze van de desbetreffende groep in het kader van haar totale bestedingspatroon en bestedingsmogelijkheden.

Los daarvan echter is primair de vraag van belang of positieve discriminatie ten behoeve van buitenlanders toelaatbaar is vanuit de mensenrechten van de eigen autochtone bevolking.

Die vraag moet ontkennend worden beantwoord. Want iedere maatregel ten behoeve van buitenlanders en buitenlandse groepen werkt ten nadele van autochtone groepen, ontnaemt ze de haar toekomstige exclusieve rechten en werkt machtsverschuivingen in hun nadeel in de hand. Dat geldt natuurlijk in het bijzonder voor die groepen, die op welk gebied dan ook in een concurrentiepositie ten opzichte van de buitenlanders staan.

Daarbij moet worden opgemerkt dat bedoelde autochtone groepen ook los van doelbewuste positieve discriminatie door de massale immigratie reeds in het algemeen in grote moeilijkheden zijn geraakt. Dat betekende reeds een schending van mensenrechten in dien zin, dat aan hen geen passende bescherming van hun leef- en bestaansmogelijkheden, waarop zij krachtens hun nationaliteit recht hadden, werd geboden. Positieve discriminatie betekent in dit licht het begaan van dubbel onrecht.

De ernst der schendingen.

De ernst der in het voorgaande aangeduide schendingen van mensenrechten van de autochtone bevolking hangt uiteraard samen met de concrete situatie in een bepaald land. Daarbij speelt de vraag, welke schendingen der mensenrechten formeel kunnen worden geconstateerd, een rol. Zo kan worden gezegd dat bijvoorbeeld het toekennen van overheidsfuncties aan buitenlanders in strijd is met het desbetreffende grondrecht uit de mensenrechten.

Uiteraard krijgt men echter pas beter inzicht in de schendingen der mensenrechten van de autochtone bevolking, indien men op allerlei terreinen van het maatschappelijk bestel nagaat of en in welke mate bedoelde schendingen hebben plaatsgevonden.

Een poging daartoe vindt men in het volgende hoofdstuk.

De ernst der schendingen van de mensenrechten der autochtone bevolking hangt natuurlijk mede af van de mate waarin men van die kant heeft ingestemd met de massale immigratiestromen en hun gevolgen. In dit verband moet gesteld worden dat er op de meest bedreigde plaatsen veelvuldig verzet is geboden tegen de toemende immigratie, met de Turkenrellen in Rotterdam als felste uiting. Voorts dat alle vormen van verzet zijn tegemoetgetreden met beschuldigingen van discriminatie, racisme en fascisme, waar-

door het tot heden gelukke de rechtvaardige legitieme grondslag van dit verzet te verhullen. Daartoe droeg het feit, dat sommige tegenstanders der immigratie zich in ideologisch opzicht extreem-rechts opstelden en het verzet wilden monopoliseren, zeker bij. Tevens heeft het streven van gevestigde politieke partijen, het immigratie- en buitenlanders-probleem in en buiten de verkiezingstijd taboe te verklaren tot het scheeftrekken der beeldvorming bijgedragen. De invloed der minderheden-lobbies en vaak eenzijdig-georiënteerde media moet in dit verband eveneens worden genoemd. Er is in dit verband geen sprake geweest van een Brede Maatschappelijke Discussie. Daar komt bij dat het buitenlanders-probleem hier te lande over een vrij lange periode is gegroeid tot zijn huidige omvang. Daardoor is ook de bewustwording van de ernst der problematiek geleidelijk sterker geworden. Voorts moet worden ingecalculeerd, dat tot heden als aangeduid de problematiek van de aanwezigheid van grote aantallen buitenlanders ongelijk over het land is verdeeld, waardoor ook het besef ervan plaatselijk en regionaal verschilt. Tenslotte is er nooit een systematisch onderzoek geweest naar de huidige en toekomstige problematiek in volle omvang, die de aanwezigheid van zoveel buitenlanders met zich meebrengt en zal brengen. Al deze factoren hebben het de Nederlandse bevolking moeilijk gemaakt zich in volle vrijheid en met volledige kennis te oriënteren over de zogenaamde multiculturele maatschappij, waarmee men ons wil opschepen. Maar steeds meer dringt het besef door dat die multi-culturele maatschappij is gekomen als ~~een dief in de nacht, die ons in steeds sterkere mate van onze~~ grondrechten en levensmogelijkheden zal beroven.

Burgerplichten.

In dit verband is tevens van belang in het kort aandacht te schenken aan de zaak der burgerplichten in Verklaring en verdragen. Tegenover individuele rechten jegens de gemeenschap waartoe men behoort, stelt de Verklaring in artikel 29 de individuele plichten van een ieder tegenover dat grotere geheel. Die plichten worden aldaar niet afzonderlijk aangeduid. Er staat onder meer, dat men zal moeten voldoen aan de gerechtvaardigde eisen van de moraliteit, de openbare orde en het algemeen welzijn in een democratische gemeenschap.

In artikel 8 van het verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten staat nog wel, dat onder meer dienstplicht, vervangende dienstplicht, arbeid in geval van noodtoestanden of rampen, die het bestaan van de gemeenschap bedreigen en voorts alle arbeid of diensten, die deel uitmaken van de normale burgerplichten niet als dwangarbeid of verplichte arbeid kan worden beschouwd. Daaraan zal dus een ieder moeten voldoen, indien de desbetreffende regering dat eist. Tot een verdergaande differentiëring van plichten komt het echter ook in dat verdrag niet.

In het voorgaande werd gesteld, dat het geheel van burgerplichten in een aanvaardbare verhouding zal moeten staan tot het geheel der burgerrechten. Het is in dit verband duidelijk, dat de uitverkoop van Nederlandse grondrechten aan buitenlanders welke gaande is, de bereidheid van de eigen Nederlandse bevolking, om zich loyaal in te zetten voor het voortbestaan der Nederlandse staat, doet afnemen. En het is tevens duidelijk, dat de kwetsbaarheid van Nederland als natie evenzeer wordt vergroot door de aanwezigheid van bijna een miljoen buitenlanders, wier religieuze, culturele en emotionele loyaliteiten naar elders uitgaan.

De plicht tot bescherming.

In het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten wordt als vanzelfsprekend aangenomen, dat staten de plicht hebben op te komen voor de levensbelangen van de aan hen toevertrouwde volken. In overeenstemming daarmee regelt artikel 4 van voornoemd verdrag datgene wat is toegestaan bij een algemene noodtoestand, "die een bedreiging vormt voor het bestaan van een volk" en die officieel is afgekondigd. In dergelijke gevallen kunnen staten met inachtneming van bepaalde voorwaarden maatregelen nemen, die afwijken van hun verplichtingen ingevolge het verdrag.

Uiteraard hebben staten eveneens de plicht ontwikkelingen te voorkomen, die tot een dergelijke noodtoestand kunnen leiden. Tot deze plicht behoort bijvoorbeeld het streven naar een zodanige ontwikkeling op internationaal terrein, dat oorlogshandelingen worden voorkomen. Maar tevens geldt dat de overheden de binnenlandse situatie zo moeten sturen dat met name het zelfbeschikkingsrecht, de eigen identiteit en het voor de eigen bevolking opgebouwde rechtenpakket niet in gevaar wordt gebracht.

Dat brengt logischerwijs onder meer met zich mee dat er een beleid moet worden gevoerd, waarbij de groei van ethnische minderheden via legale en illegale immigratie als gevolg van dekolonisatie, werving voor de arbeidsmarkt, toelating van vluchtelingen, adoptie en naturalisatie in de hand wordt gehouden en geen bedreiging voor de autochtone bevolking gaat vormen.

Een dergelijke bedreiging kan worden veroorzaakt door de groei in aantal van de ethnische minderheden, waarbij zuiver demografisch een verdringing en uitdrijving van de autochtone bevolking plaatsvindt. Maar het gevaar is tevens aanwezig dat ethnische minderheden met afwijkende belangen en strevingen bij internationale conflicten gaan functioneren als vijfde kolonnes. In dat geval vormen ethnische minderheden, die zich op sleutelposities bevinden bij overheid en bedrijfsleven natuurlijk een extra risico.

Daarbij geldt tevens, dat de overheden logischerwijs ook de ontwikkelingen in de toekomst in het oog moeten houden. Indien men verzuimt een toekomstige noodtoestand te onderkennen faalt het beleid.

In dit verband moet nog worden gezegd, dat begrijpelijkerwijs niet slechts het aantal vreemdelingen binnen de grenzen van belang is, maar ook de aard der cultuurverschillen. Bij grote cultuurverschillen tussen autochtone bevolking en ethnische minderheden valt harmonisatie van visie en belangen niet of nauwelijks te verwachten.

~~De mate waarin het aantal der immigranten een gevaar kan opleveren voor de autochtone bevolking hangt uiteraard tevens samen met de vraag in hoeverre het ontvangende land in ruimtelijk, economisch, sociaal en cultureel opzicht nog ruimte biedt tot het zich ontplooiën van ethnische minderheden. Daarbij geldt dat bijv. de onderbrenging van ethnische minderheden in landen als Siberië, Canada, Australië e.d. in ruimtelijk opzicht mogelijkermits minder wrijvingsvlakken schept dan in landen als Palestina, Nederland e.d. De concrete situatie in een bepaald land is derhalve mede-beslissend voor de vraag in hoeverre ethnische minderheden gevaar opleveren voor de autochtone bevolking. Daarbij moet bij gevaar niet uitsluitend worden gedacht aan direct lijfsbehoud, maar tevens aan die bredere scala~~

van factoren, die het bestaan leefbaar maken, naar eigen normen.

In dit verband moet er op worden gewezen dat het Verdrag inzake burgerrechten en politieke plichten het gevaar van de groei van nieuwe minderheden onvoldoende onderkent. Dat komt vermoedelijk mede oordat men ten tijde van het opstellen der Verklaring en verdragen vermoedelijk het oog had op "historisch gegroeide" minderheden op eigen territoir, omdat de nieuwe massale migratiegolven met ethnisch sterk afwijkend karakter deels, nog niet op gang waren gekomen, en deels als tijdelijk werden beschouwd.

Dat de opstellers de betekenis van cultuurverschillen wel degelijk wilden incalculeren blijkt onder meer uit artikel 27 waarin de rechten van "historisch gegroeide minderheden" worden aangegeven. En dat men tevens oog had voor het feit, dat er aandacht moest worden geschonken aan de onderlinge verwantschap van bepaalde ethnische groepen blijkt uit artikel 31 van hetzelfde verdrag. Daarin wordt gezegd, dat bij het kiezen van de leden van het Comité voor de rechten van de mens, aandacht dient te worden geschonken aan een billijke geografische verdeling van het lidmaatschap en aan de vertegenwoordiging der verschillende beschavingsvormen (curs. B.) en der voornaamste rechtstelsels. Hieruit blijkt dat de Verenigde Naties ook in dit opzicht zelf onderscheid maken naar onder meer beschavingsvorm, die in het algemeen een aantal onderling verwante ethnische groepen zal omvatten.

Mensenrechten en Maatschappij.

Ieder staatsburger heeft er recht op dat de hem toekomende mensenrechten door de regering van zijn land naar vermogen worden verwezenlijkt. De mate waarin de mensenrechten in een bepaald land worden gerealiseerd, wordt bepaald door de wijze van benutting van de beschikbare natuurlijke en menselijke hulpbronnen aldaar. Een optimaal gebruik daarvan is voorwaarde voor een optimale verwerkelijking van de mensenrechten in een gegeven maatschappelijke situatie.

Als menselijke hulpbron, die in dit opzicht van groot belang is, moet mede worden beschouwd het heersende ideologische klimaat. Dat bepaalt mede in hoeverre de mensenrechten zullen worden gerealiseerd. Het is daarom tevens bepalend voor de vraag,

welke maatregelen daartoe zullen worden getroffen en welke instellingen daartoe zullen worden gecreëerd.

Die maatregelen en instellingen hebben uitersaard niet slechts betekenis voor het toekennen en effectuëren van individuele rechten. Zij zijn medeberalend voor de prestaties, welke de maatschappij als geheel ten bate van haar leden kan leveren. Bij dijkdoorbraken, epidemiën, hongersnoden of dreigingen van buitenaf is het logischerwijs niet voldoende dat ieder mens het recht op vrije ontplooiing is toegekend. Er zal dan een zodanige graad van maatschappelijke organisatie op de desbetreffende gebieden moeten zijn opgebouwd, dat het hoofd aan de dreigende rampen kan worden geboden.

Het heersende ideologische klimaat is voorts van groot belang voor de bepaling van de speelruimte, welke individuen en instellingen krijgen voor het uitdragen van hun uitingen op het gebied van godsdienst, wetenschap en cultuur. Een genoegzame speelruimte is een stricte voorwaarde voor een zodanige opbloei van de drie genoemde gebieden, dat een passend antwoord kan worden gevonden voor de geestelijke en materiële noden des tijds.

Het behoeft geen betoog dat de verschillende grote cultuurgemeenschappen op aarde een fundamenteel verschillende opvatting hebben van datgene wat aan individuen mag worden toegestaan. Het is bekend dat de Islam in veel opzichten veel intoleranter is dan de westerse cultuur. Het is dan ook niet voor niets dat de oppositie tegen de respectieve verdragen inzake de mensenrechten overwegend uit islamitische landen kwam.

Deze intolerantie betekent in het algemeen tevens het optreden van een wetenschappelijke en culturele stagnatie, waardoor mede aanpassing en integratie in sterke mate worden belemmerd.

De westerse cultuur kent onder meer in dit opzicht een veel groter bewegelijkheid en is mede daardoor ook mondiaal tot veel groter prestaties in staat. Die heeft zij geleverd mede tot heil der gehele mensheid, ondanks de schaduwzijden, die aan de Europese expansiedrang waren verbonden. Of in de woorden van de socialist Theun de Vries, bekend romanschrijver, uitgedrukt:

"Europa heeft in zijn christelijke geschiedenis veel oorlogen, moordpartijen, rooftochten (de kruistochten), godsdienstoorlogen, imperialistische oorlogen en kolonisatieoorlogen gevoerd. Wij Europeanen zijn geen toonbeelden van deugdzaamheid

en naastenliefde. Toch is uit onze historie de renaissance geboren, de kunst van Michelangelo en Leonardo, de filosofie van Giordano en Bruno, Spinoza, Hegel, Marx, de natuurwetenschap van Galilei, Newton, Darwin, Max Planck, Einstein. Wij hebben de vredesbewegingen voortgebracht en doen dat nog. Wij hebben epidemieën getemd, slavernij afgeschaft, kinderarbeid verboden, de vrouwenemancipatie bevorderd. Wij hebben wel iets gedaan voor de menselijke civilisatie, al hoeven we ons niet op de borst te kloppen. Wij zijn onderweg, wij zijn in beweging.

Ik wil mijn afschuw voor de Islam - de leer, de dogmatiek, de verboden, de onbeweeglijkheid, de middeleeuwse achterlijkheid die is ontstaan met deze religie voor nomaden en woestijnrovers - niet onder stoelen of banken steken. De cultuur van de Islam heeft twee maal gebloesemd, en niet zuinig ook: in Bagdad, in de 9e en 10e eeuw, in Spanje onder de Moorse kalifaten, waar zelfs een hoogtepunt van Arabische beschaving is bereikt, door "ons christenen" te vuur en te zwaard omgebracht. Maar die beschavingen waren wel ketterse tussenspelen.

Ik hoor vaak beweren dat zij onze cultuur hebben verrijkt. Waarmee? Noch onze muziek, noch onze literatuur, noch onze wijsbegeerte, noch onze beeldende kunst (de Islam verbiedt het "afbeelden") hebben ook maar een spat geprofiteerd van de aanwezigheid van Islamieten. Integendeel: zichzelf opsluitend in een gedragspatroon, dat de originele achterlijkheid halstarrig in stand houdt (lang leve de Imam), vormen zij een Fremdkörper in onze samenleving, dat niet lijkt te kunnen loskomen, iets bij te leren, iets te willen leren, dus verarmt."

Hoe dit ook zij, de massale immigratie van mensen uit bijvoorbeeld de Islamitische cultuur, die onze mentaliteit en daaruit gegroeide instellingen vaak niet zullen kunnen aanvaarden of slechts de aangename kanten daarvan zullen accepteren, betekent logischerwijs een groot gevaar voor onze levenswijze en levenskansen. Het gevaar is levensgroot aanwezig dat zij zich zullen optrekken aan onze uit christelijk/humanistische waarden ontsproten sociale instellingen om ons vervolgens te bedreigen vanuit hun fundamentalistische geloof. Dat geldt overigens ook voor sommige andere immigrantengroepen. Dat alles nog afgezien van de omstandigheid dat een dergelijke massale immigratie ons voor problemen in financieel, sociaal en ruimtelijk opzicht stelt, waaraan ons land niet kan voldoen

zonder zijn eigen bevolking op ontoelaatbare wijze in gevaar te brengen. De grenzen van het toelaatbare zijn ook hier reeds ruimschoots overschreden.

- Mede uit het voorgaande wordt duidelijk, dat in een bepaalde maatschappij een zekere eenheid van opvetting moet bestaan over datgene wat wenselijk en toelaatbaar is. Met andere woorden, er moet een zekere mate van homogeniteit in levensbeschouwelijk, ideologisch opzicht bestaan, wil een samenleving van mensen en groepen mogelijk zijn.

In tal van landen zoals Salvador, Noord-Ierland, Ceylon, Libanon en Assam, om slechts enkele te noemen, zijn zelfs na soms eeuwenlange onderlinge nabijheid der diverse volksgroepen de voorwaarden tot een vreedzaam en vruchtbaar samengaan nog niet vervuld.

Voor Nederland voorzien mensen als Molleman en Cohen een vrij langdurige overgangs- en aanpassingsperiode, waarbij men onder meer uitgaat van een tijdvak van rond 30 jaar. Dertig lange jaren derhalve van aanpassingsmoeilijkheden, die voor een belangrijk deel opnieuw op de ruggen van de bewoners van arbeiderswijken zullen worden uitgevochten, maar die tevens voor steeds breder lagen van de autochtoon Nederlandse bevolking voelbaar zullen worden.

Molleman zei indertijd, dat hij het niet erg vond dat er aanpassingsmoeilijkheden zouden zijn als de integratie maar zou worden gerealiseerd. Daarmee verradert hij zijn gebrek aan medegevoel voor de eigen Nederlandse bevolking, die in hoofdzaak de dupe is en zal zijn. De integratie, die hem voor ogen staat en z.i. moet slagen, betekent in zijn visie het opvijzelen der ethnische minderheden tot een reële macht in de staat tegen de belangen van de Nederlandse bevolking in.

De uitkomst van de voorziene aanpassingsperiode is vooralsnog niet geheel zeker. Maar gezien de uiteenlopende waardenpatronen en belangen tussen de eigen bevolking en de cultuur-vreemde immigranten, die de hoofdmoot bij de ethnische minderheden uitmaken, is het te verwachten dat hier te lande eerder een soort Ulster ontstaat dan een harmonieus samengaan van de diverse groepen. Het is mede om die reden, dat een multiculturele samenleving moet worden afgewezen. In het derde deel van deze beschouwing zal nog nader worden ingegaan op de specifiek Nederlandse problematiek in dit opzicht.

In dit verband moet hier nog slechts worden opgemerkt, dat het op deze wijze in gevaar brengen van het levensbeschouwelijk

klimaat en de daarmee samenhangende mogelijkheden tot samen-
gaan en samenwerking in maatschappelijk verband zeker ook als
een schending van de mensenrechten moet worden ontmaskerd.

Het recht op noodweer.

Daar waar de rechten der autochtone staatsburgers van een
bepaald land niet of onvoldoende worden beschermd door de des-
betreffende overheden zal een beroep op noodweer kunnen worden
gedaan. Onvoldoende bescherming vindt daar plaats, waar de over-
heden de gevolgen van hun falend beleid pogen af te wentelen
op hun eigen staatsburgers door het treffen van maatregelen ten
gunste van de immigrantengroepen.

Dergelijke maatregelen hebben altijd een "quasi-humanitair"
karakter. Dat geldt bijvoorbeeld voor de antidiscriminatie-wet-
geving, voorzover die de gelijkheid tussen eigen en vreemd
verabsoluteert en zich niet beperkt tot het bestrijden van duidel-
ijk herkenbare uitwassen, zoals ontoelaatbare beledigingen.
Maar een quasi-humanitair karakter hebben ook die daden van
bestuur, waarbij positieve discriminatie wordt gepleegd ten
bate van immigrantengroepen. Dergelijke maatregelen zijn vaak
quasi-humanitair omdat zij dikwijls gaan ten koste van de
autochtone samenleving als geheel en daarbij in het bijzonder
van de minst weerbaren uit de autochtone groep.

Voorbeelden van dergelijke maatregelen zijn het geven van
kiezrechten aan buitenlanders voor de gemeenteraden en het
opstellen van de overheidsdiensten voor buitenlanders.

Het recht op noodweer voor de autochtone bevolking geldt
dat te meer daar waar de overheden zich zelf niet aan de eigen
wetgeving houdt ten gunste van de immigranten. Dat is bijvoor-
beeld het geval bij naturalisaties, waarbij de duur van het ille-
gale verblijf meetelt bij de voor de naturalisatie noodzakelijke
termijn van 5 jaar verblijf hier te lande. Dat is voorts onder
meer ook daar het geval, indien overheden zoals de Amsterdamse
gemeenteraad de politie verbiedt doelgericht te zoeken naar ille-
galen. Daarmee verkracht de overheid haar eigen wetgeving en ver-
liest daardoor het recht op gehoorzaamheid ook in andere op-
zichten.

Bij dit alles moet worden bedacht dat wat de overheid
doet ten gunste van geïmmigreerde groepen in feite reeds de

voorafschaduwning is van een openlijke en keiharde verzuiling op ethnische grondslag, die in het verschiet ligt. Daarbij mag het ontzag en het air van objectiviteit, dat de overheid nog steeds enigermate heeft, niet de ogen doen sluiten voor het feit dat zij in belangrijke mate spreekbuis en handlangster is van de vele minderheden-lobbies die in ons land reeds opereren.

In dit verband moet er tevens op worden gewezen, dat het begrip noodweer-exces in onze rechtspraak is aanvaard voor die gevallen van noodweer, die door de situatie gerechtvaardigd waren, maar waarin de gebruikte middelen niet geheel proportioneel of adekwaat waren aan het gepleegde feit of beoogde doel. In dit licht verschijnen onder meer de zogenaamde Turkenrellen te Rotterdam, maar ook vele andere acties van de Nederlandse bevolking elders als een door de wet aanvaarde vorm van verzet. Dat lijkt des te meer het geval nu de Nederlandse overheden hardnekkig doorgaan met hun politiek van sociocide ofwel moord op de Nederlandse autochtone samenleving.

-X-X-X-X-X-X-X-

SCHENDINGEN VAN MENSENRECHTEN IN NEDERLAND

1. Inleiding

Zoals van Doorn vermeldde is het aantal sociaal-wetenschappelijke studies inzake de hinder, die de buitenlanders voor de Nederlanders met zich meebrengen uitzonderlijk klein. Breed-opgezette studies die het gezamenlijk effect van een groot aantal factoren en aspecten nagaan ontbreken eenmaal. Wie daarom een beeld wil krijgen van de cumulatieve werking der gevolgen van de massale immigraties voor de nederlandse bevolking is aangewezen op het bijeenprokkelen der gegevens op verschillende terreinen.

Hoewel in dit bestek lang niet alle gegevens konden worden verwerkt en voor sommige aspecten de gegevens voornamelijk ontbreken wordt uit het hier volgende genoegzaam duidelijk, dat het nederlandse immigratiebeleid in het heden tot ontoelastbare gevolgen voor de eigen nederlandse bevolking heeft geleid en dat de toekomst nog slechter perspectieven biedt.

Soms zal men de door de Nederlandse overheden begane beleidsfouten op het eerste gezicht niet als schendingen van mensenrechten herkennen en erkennen. Dat komt ten eerste door de geringe aandacht welke men voor de mensenrechten in hun totaliteit heeft. Zoals gezegd blijft de belangstelling meestal beperkt tot die gevallen waarin schendingen van enkele facetten plaats vindt, zoals daar waar mishandelingen plaats vinden. Naar tevans is men in het algemeen geneigd de mogelijkheid van het schenden van mensenrechten in eigen land weg te denken. Aanvloeken slingert men in dit verband slechts naar andere landen. Daartoe kozen de nederlandse politici dus te gerader omdat de funeste gevolgen van hun beleid zich voornamelijk in bepaalde streken, steden en wijken duidelijk zichtbaar zijn geworden. Mede dat heeft men in staat gesteld tot heden het hoofd in het zand te steken.

Mensenrechten worden algemeen gezegd geschonden indien bestaande of op grond van Verklaring en Verdragen ontstane rechten van personen, groepen of volken door de desbetreffende overheden niet in acht worden genomen. De ernst der schendingen hangt af van de mate waarin het welzijn getroffen wordt. Uiteraard moet daarbij het gezamenlijk effect van alle afzonderlijke schendingen in een bepaalde situatie worden ingecalculiseerd.

In het voorgaande werd reeds gewag gemaakt van het schrijven dat de Federatie Nederlandse Vakbeveging op 10 maart 1980 aan het Directoraat-Generaal voor de Arbeidsvoorziening zond. Daarin wordt voor wat de gastarbeiders betreft een beeld gegeven van de mentaliteit, die aanleiding was tot de verandering: "Het algemene beeld in onze economie, aldus de FNV, is dat bij het bereiken van productiescapaciteit de factor arbeid niet als een beslissende factor wordt gezien, doch als een obstakel. Men rekent er niet op."

- kelijk zaken van vuil, lawasig en monotoon werk achterwege;
- f. Verzwakking van de positie van de arbeidsorganisaties in Nederland t.o.v. de ondernemers;
 - g. Vergroting van het tekort aan sociale en betaalbare woningen;
 - h. Aanwakking van de nationalistische gevoelens van groepen Nederlanders, die de buitenlandse werknemers zijn gaan zien als concurrenten op de arbeidsmarkt, de woningmarkt etc.
 - i. Onechtmatig verblijf van duizenden buitenlanders in Nederland;
 - j. Het probleem van de tweede generatie.

In het voorgaande is het schrijven van de FNV vrij uitvoerig gegeven omdat het een vrij treffende typering geeft van het door de diverse nederlandse regeringen gevoerde wanbeleid inzake de massale immigratie van gastarbeiders. Daarbij komt dit getuigenis van onverdachte zijde, die men niet van rechts-extremisme kan verdenken.

De door de FNV gegeven kenschetsing van de gevolgen van dit wanbeleid is allerminst volledig. Maar in kort bestek geeft het de ernst de veroorzaakte problemen genoegzaam aan.

Een ander getuigenis, betreffende de door de massale immigratie-stromen veroorzaakte problematiek komt eveneens uit onverdachte bron. Hij is te vinden in het boekje "Omdat zij anders zijn, patronen van rasdiscriminatie in Nederland". Daarin wordt de mening weergegeven van de Boonersorganisatie Schilderswijk in Den Haag over de in hun wijk ontstane problematiek. Wij geven de daarin aangevoerde bezwaren tegen de door de immigratie ontstane toestanden zoals ze door de schrijvers van het desbetreffende artikel werden samengevat, in extenso weer:

- 'Buitenlanders' zijn zichtbare concurrenten op de woningmarkt. Het is niet alleen zo dat zij woningen betrekken, waar Hollanders zelf op azen en dat door hun komst de kooprijzen omhoog gaan, meer direct voelbaar is de overlast die men er als buur van heeft. Gastarbeiders en Surinamers in deze buurt hebben doorgaans een laag inkomen. de kooprijzen van een woning is hoog en als gevolg daarvan ziet men zich genoodzaakt met meerderen samen te wonen. Deze, volgens Hollandse begrippen, 'overbewoning' en al de overlast die dit met zich meebrengt, wordt door de omwonenden dikwijls beschouwd als pesterij en als een bewuste poging om hen te doen vertrekken.
- Er is ook concurrentie om arbeid, ook al noemt men dit niet direct. Het werkloosheidspercentage in wijken als deze is hoog en het valt niet te ontkennen dat voor deze weinig of ongeschoolde arbeiderspopulatie, iedere baan van een 'buitenlander', voor de Hollanders één arbeidsplaats minder betekent.
- Zo bestaat er ook concurrentie om het onderwijs. Surinaamse en vooral kinderen van gastarbeiders, met een

- grote taalachterstand, vormen soms meer dan de helft van de klas. Hierdoor ligt het leestempo laag en is de individuele aandacht, die de onderwijzer kan geven, gering.
- We zagen al dat de Schildershuurt zoveel aardige uitheemse winkeltjes telt. De Hollandse Schilderswijkers nemen het de 'buitenlandse' neringdoenden buitengewoon kwalijk, dat hen kennelijk wordt toegestaan een zaakje te beginnen, terwijl van Hollanders allerlei formele diploma's en vergunningen worden gefist.
- Volgens Hollanders houden gastarbeiders en Surinamers er een aantal hinderlijke levenswijzen op na. Hun voedsel ruikt onprettig, op hun muziek - waarvan men vindt dat deze te luid en te vaak 's nachts wordt gespeeld - is men weinig gesteld en men toont zich huiverig over de directe wijze waarop mannen en jongens seksuele avances maken tegenover Hollandse vrouwen.
- En ten slotte: de immigratie van zovelen heeft het karakter van de buurt als sociaal geheel ingrijpend veranderd. Waar andere kulturele codes gelden wordt gedrag onvoorspelbaar. Traditionele vormen van organisatie en onderling hulpbetoon functioneren niet langer. We vermoeden dat de weerstand tegen de 'buitenlandse' winkeltjes zo heftig is, omdat daarmee het nieuwe karakter van de buurt wordt bevestigd, de immigratie is een onomkeerbaar proces.

De schrijvers voegen hierna toe dat deze klachtenlijst indrukwekkend is en in de meeste opzichten wel degelijk gegrond. Zij gaan er voorts van uit, dat men vanuit een traditionele theorie over rasvooroord waarin men het bestaan van racisme herleidt tot het afwijkende gedrag van gestoorde of slecht geïnformeerde individuen hier weinig opschiet. Evenmin aldus de schrijvers als met een marxistische interpretatie, waarbij men racisme opvat als een kenmerk van "vals klassebewustzijn", waarbij men deel van de arbeidersklasse beschouwt als tegenstander in plaats van als lotgenoten. We hebben hier volgens schrijvers te maken met een proletarische achterhoede, die geconfronteerd wordt met een lange reeks van zeer concrete aanleidingen tot irritatie over en weer." Men kan de gevoeligheid (van de Schilderwijkers) voor de propaganda van de partij als de Nederlandse Volkunie", zo besluit dit stuk, "als een onzachtig protest van een inheemse achtergestelde minderheid.

Hoewel men moet waarderen dat de schrijvers van dit stuk oog hebben voor de gegrondheid van de klachten der Nederlandse bewoners moet worden gesignaleerd dat ook zij weinig begrip tonen voor hun eerstgeboorterecht als Nederlanders en voor het feit dat hun leefwijze en levensbelangen door de Nederlandse regeringen tegen degeconstateerde aantasting beschermd had moeten worden, mede op grond van de mensenrechten.

Terloops moet er op worden gewezen dat voornoemd boekje, waarin het bovengeciteerde stuk over de Schilderswijk voorkomt in de...

Schilderswijk allereerst als een aanklacht der Nederlanders elders tegen het bez als gevolg van de massale immigratie sangedane onrecht kan gelden.

Kijst van

De/door de auteurs van voornoemd stuk sangeduide grieven van Nederlands bevoners tegen de komst der buitenlanders is allermint volledig. Maar zowel de door de FNV als door de Bewonersorganisatie Schilderswijk gegeven opsamming bieden een goed uitgangspunt voor de volgende bespreking van de verschillende deelgebieden, waarop Nederlanders door de massale immigratie in de knel kwamen.

DE NEDERLANDERS.

Als naar de Indische Nederlanders meetelt moesten na de Tweede Wereldoorlog naar schatting 900.000 mensen van over de grenzen hier te lande worden gehuisvest. Dat betekende de uiterste verscherping en verlenging van de woningnood voor de eigen Nederlandse bevolking.

De diverse nederlandse regeringen wentelende daardoor ontstane last goeddeels af op de gemeentelijke instanties tegen protesten in. Daarbij werd onder meer gebruik gemaakt van de zogenaamde tien-focentsregeling volgens welke de gemeenten verplicht waren, 10% van de woningwetbouw te reserveren voor ambtenaren en spoorwegpersoneel. Het rijk paste deze regeling voor het eerst toe op deze oneigenlijke manier toe bij de huisvesting van Indische Nederlanders, voor wie zij een deel van de door de gemeenten gereserveerde woningen bestemde. Later zou ook staatssecretaris van Dan op de onzellige gedachte komen, deze regeling ook van toepassing te verklaren bij het toewijzen van woningen aan Surinamers, en Antillianen.

Ook gastarbeiders deden zich in steeds sterkere mate op de woningmarkt gelden. Zo werden te Rotterdam in 1973 1500 woonvergunningen afgegeven aan buitenlanders. Het merendeel van deze vergunningen betrof huizen in Oud-Rotterdam, volgens het desbetreffende bericht. De Stichting Hulp aan Buitenlandse werknemers van wie dit bericht afkomstig was voegde hier aan toe dat de autochtone rotterdamse woningzoekenden, die zich evenwel willen laten verleiden tot de vaak onbetaalbare nieuwbouw, door de gastarbeiders grote concurrentie wordt aanvaard. Vooral Turken en Marokkanen treden steeds vaker op als kopers van woningen in volksbuurten, waar zij of een pension gingen vestigen voor landgenoten of met hun gezin gingen wonen. In beide gevallen ging hun vestiging soms gepaard met pogingen tot wegjagen van de zittende nederlandse bewoners, hetgeen kwaad bloed zette in de buurt. Juist in deze concurrentiepositie zag genoemde Stichting één van de belangrijkste oorzaken van de groeiende spanningen in de Keesstad. Daarnaast was de overbewoning door immigrantengezinnen soms bron van overlast en irritatie. Ook afwijkende levensgewoonten moeten in dit verband worden genoemd.

Als sangeduid trad ook concurrentie op in de sector der huurwoningen vis het woningtoewijzingsbeleid in het algemeen. Daarbij ging men uit van de verwerpelijke gedachte, dat ook in dit opzicht een buitenlanders dezelfde rechten zouden moeten worden toegekend als aan Nederlanders werden gegeven. De methodiek van het toewijzen werkte vervolgens afwijkt in het voordeel

bepaling, een factor die ook elders zal gelden. Blijkens een mededeling van de Amsterdamse Woningstichting Patrimonium scoren daarbij Surinaamse gezinnen in het algemeen in dit opzicht hoog, evenals overigens andere immigrantengezinnen, die vaak ook groot zijn. Voorts heeft de Amsterdamse gemeenteraad bepaald, dat grote gezinnen in grote woningen moeten worden ondergebracht. Het gevolg is, dat Nederlandse gezinnen die iets ruiger willen wonen, al of niet op "groei" gericht, de stad uit worden gedreven.

Naast deze concurrentie van immigranten op de woningmarkt waren het vooral ook het verschil in leefgewoonten en woonbeschaving, die spanningen oproepen. Overbewoning, geluidsoverlast, vervuiling, lawaai, etc. waren veelvuldig gehoorde klachten van Nederlandse bewoners.

Toename van het aantal immigranten leidde veelvuldig tot verpaupering der buurten. Een sprekende beschrijving van dit proces vindt men in het meergenoemd boekje "Omdat zij anders zijn": "Helaas, zo heet het daar over de Haagse Schilderswijk; "kunnen de oorspronkelijke Schilderswijkers voor al dat uitheemse buitengewoon weinig waardering opbrengen. Zij beschouwen de binnenkomst van immigranten als overlast en voor hen symboliseert het de sociale achteruitgang van de buurt. Het is een weinig florissante omgeving waarin nu hier woont: de straten zijn grof, keelslabalom, de huizen zijn grotendeels vervallen. Enkele gerenoveerde huizenblokken die er ook staan, accentueren de verloedering van de rest. Veel ramen zijn vuil en verwaarloosd en de vitrages zijn dikwijls gescheurd. Vindt men zo nu en dan toch een helder opgeschilderd kozijn met daarachter zacht rood of geelgroene vitrage, welke met veel plooiën gedrapeerd hangt boven een tijdje koperen kerels, porselijnen prullaria of siercactussen, dan woont daar een oorspronkelijke Schilderswijkers, die de autochtone arbeiderscultuur hooghoudt. Voor de rest wordt de sfeer bepaald door een proletarische achterhoede van in hoofdzaak Mediterrane of Surinaamse afkomst die er zich de laatste 10 ó 15 jaar heeft gevestigd."

114

Een andere oorzaak tot uitdrijving van Nederlanders vormen de grote aantallen kinderen van Surinamers en gastarbeiders op de scholen, die doorgaans een leerachterstand te kampen hadden en hebben. De Nederlandse ouders reageerden dat de aanpassing van de scholen aan de achterstandssituatie van de immigrantenkinderen de kansen van hun eigen kinderen verkleinden en hun ontplooiingsmogelijkheden in het gedrang brachten. Deze klachten werden en worden overigens veelal door de onderwijskrachten onderstreept. Daarbij speelt tevens een rol, dat er vrij veel grote gezinnen bij de immigranten zijn.

Zoals reeds in het voorgaande in de mening van het Bewoners Organisatie Schilderswijk tot uiting kwam was de directe wijze waarop mannen en jongens seksuele avances maken tegenover Hollandse vrouwen eveneens aanleiding tot wrijvingen en spanningen. Uit andere bron blijkt, dat het daarbij soms ging om een groter aantal van buitenlandse vrouwen die over de grens kwamen.

dat kwaad bloed onder de Nederlanders zette en reacties van die kant uitlokte. Zo berichtte de Volkskrant in 1969, dat woedende bewoners van de Schilderswijk Marokkanen hun pension uitsloegen. "Het werd hoog tijd, aldus één de Nederlandse bewoners, dat ze er uit geslagen werden. De viererikken. De gaskamer is nog niet goed genoeg voor ze. Ze behoeven niet meer te proberen hier nog te komen. Ik dnmfde zijn dochterje van 12 niet meer op straat te sturen. Je had moeten zien hoe ze er tegen op stonden te rijden". En de toenmalige directeur van de Stichting Begeleiding Buitenlandse Werknemers Den Haag typeerde het probleem in zijn algemeenheid, door te zeggen, dat de gastarbeiders geen enkel probleem zouden vormen, wanneer een schip vol meisjes met ze meekwam. Dit bericht vermeldde tenslotte ook nog dat er onder het gastarbeiderspension een confectiestelier met uiteraard vrouwelijke arbeidskrachten gevstigd was. hetgeen de katers wel erg dicht op het spek bracht.

Het criminele gaar van sommige groepen buitenlanders moet eveneens in dit verband als aanstootgevende factor worden genoemd, die ook in ~~de~~ buurten het leefklimaat ongunstig moet hebben beïnvloed. Dat het hierbij ~~inderdaad~~ om een belangrijk verschijnsel gaat, blijkt uit de door het Ministerie van Justitie verstrekte cijfers betreffende het aantal langgestraften, dat de laatste jaren sterk toenam. "Daarbij is, aldus dit bericht uit april 1983, de groei van het aandeel van niet uit Nederland afkomstige gedetineerden aanzienlijk" Zo vormden de niet in ons land geboren gedetineerden onder de langgestraften zelfs een meerderheid. Daarbij gaat het voornamelijk om de tweede generatie der buitenlandse werknemers, aldus het Ministerie van Justitie.

Zoals elders nog nader zal worden besproken volgden verschijnselen als prostitutie en drugshandel de invasie van buitenlanders op de voet in sommige stedelijke buurten maar ook elders. Een enkel cijfers moeg hier de zwaarte der problemen reeds illustreren: In 1981 waren van de door de Amsterdamse politie wegens drugshandel verdachte personen rond 36% van surinaamse origine en 35,3% waren overige buitenlanders. Tezamen vormden de verdachten van uitheense herkomst derhalve ruim 71% van het totaal aantal verdachten.

In dit verband moet worden herinnerd aan de pogingen van het amsterdams gemeentebestuur tot vestiging van zogenaamde drugscafés ^{voor Surinamers} in een aantal nog niet aangepaste buurten, hetgeen op fel verzet van de bevolking aldaar stuitte.

Het zou overigens in dit verband te ver voeren in te gaan op de problemen die de komst der buitenlanders veroorzaakte in het gezondheids- en welzijnswerk in diverse buurten. Ook daarop zal elders worden ingegaan. Maar dit aspect moet nog wel in dit verband worden genoemd omdat men mag aannemen dat door deze factor het leefklimaat in een aantal buurten voor de

Hoe het proces van uitdrijving via afwijkende leefge-
woonten verloopt kon men in extreme vorm waarnemen bij het
flatgebouw Glijphoeve I in de amsterdase Bijlmermeer. De
nederlandse bewoners zijn daar voor het allergrootste
deel weggetrokken nadat men had kennis gemaakt met de woon-
stijl van de surinaamse medebewoners. Dit flatgebouw telt 541
woningen met naar schatting 2500 tot 3000 surinamers.

Uit de diverse verslagen ontstaat het volgende beeld: Sloten,
deurknoppen, noodremmen van liften, ceuren, brievenbussen
en dozen werden aan de lopende band vernield en zo mogelijk
leeggeroofd. Huisvuil werd in alle hoeken en gaten gedeponeerd.
In plaats van in de containers, terwijl het op grote schaal
vanaf de balkons en de balustrades op het omliggende gazon
naar beneden wordt gesmeten, van bierblikjes tot banksteele n.
Dat veroorzaakt niet slechts gevaar voor de omgeving maar te-
vens een dermate grote chaos, dat de Stadsreiniging de zaak
bijna niet aan kan. Beplantingen heeft de moed reeds opgegeven
en het onderhoud uit besteed, zonder veel succes. In de
binnenstraten wordt vrijelijk geurineerd. Men poept in
de fontein. Liften en andere installaties raken door
overoewoning en overbelasting op de naverklap defect, met
geen herhaalde reparaties en krachtiger voorzieningen noodsa-
kerlijk maakt. Plots zijn verticaal en horizontaal samen-
getrokken, door het maken van gaten in het zwaar gewegende
beton. Bordeseltjes en gokhuizen zijn in het flatgebouw
verspreid. Barprijzen worden plaats liften en elders aangeraad.
Er is een subcriminele sfeer ontstaan, waarin drughandel en
-gebruik welig tiert. De vernielingen hebben reeds sinds
het gereed komen van het flatgebouw een bedrag van f. ~~1.500.000~~
aflgeen een f. 13.000.000 aan extra onderhoud geveerd,
d.w.z. rond 3.000.000 per jaar. En er is hierin nog een
stijgende lijn, want voor het lopende jaar wordt het be-
drag voor extra-onderhoud noodzakelijke bedrag op f. 5.000.000
geschat.

Een reden die ongetwijfeld tot de uittocht van Nederlandse gezinnen
heeft bijgedragen moet zijn gelegen in de onwilligheid van gemeentebesturen,
woningstichtingen en woningbouwcorporaties, gehoor te geven aan hun klachten.
Die onwilligheid werd zeker mede veroorzaakt door de angst voor discriminatie
te worden versleten.

Zo deelde de woningstichting Patrimonium te Amsterdam indertijd (1979)

mede, dat van de aard der bewonersklachten geen boek werd gehouden, zodat ook geen systematisch onderzoek naar de klachten van Nederlanders over leden van minderheidsgroeperingen kon worden gedaan. De desbetreffende woordvoerder was bang, dat als er een lijst zou worden gemaakt naar ras, bevolkingsgroep of nationaliteit van degenen, die tot de klachten aanleiding gaven, vooroordelen bevestigd zouden konden worden. En intussen modderde men voort met een zogenaamde individuele aanpak per trap, als de problemen grotendeels niet kan oplossen en het uitdrijvingsproces niet kon stoppen.

Zoals gezegd vormt de Glijphoeve in Amsterdam-Bijlmermeer een extreem geval. Maar soortgelijke ervaringen en klachten over conflicten in leefwijze brachten ongetwijfeld de gemeentelijke huisvestingsinstanties te Amsterdam en Rotterdam ertoe te pogen het aantal buitenlanders per trap en per buurt te beperken. De Rotterdamse poging daartoe uit 1972 met de zogenaamde 5%-regeling werd evenwel getroffen door een regeringsveto na een motie van het PvdA-Tweede Kamer-lid Barendrecht. Het Amsterdamse streven met gelijke strekking werd na een actie van de VVD-gemeenteraadsleden Pley en Jacobse getorpedeerd door de Amsterdamse gemeenteraad.

Daarbij moet nog worden opgemerkt, dat de buurten waar het aantal buitenlanders volgens het voorstel zou worden beperkt arbeidersbuurten waren. Of de VVD-raadsleden zo hard hadden gelopen als het de duurdere buurten met hun eigen achterban waren geweest staat te bezien. Het is overigens kenmerkend voor de lichtvaardigheid waarmee de gemeenteraad te Amsterdam deze zaken behandelt, dat na de VVD-actie aan de linkerzijde stemmen opging nu ook naar de "betere" buurten voor gastarbeiders- en surinaamse gezinnen "open te breken".

Dat overigens de strijd om de beperking van het aantal gastarbeiders per trap met de actie van het duo Pley/Jacobse nog niet was volstraeden bleek uit een in het Parool van 15 november 1968 gepubliceerd interview met drie bestuursleden van de Amsterdamse Federatie voor Woningbouwcorporaties waaruit bleek, dat de woningbouwverenigingen naar vermogen toch vasthielden aan de praktijk en eis van besperking en spreiding van het aantal buitenlandse gezinnen in het door hen beheerde woningbezit. Daarbij steunden, aldus genoemde bestuursleden, op de mening van hun leden en op hun eigen ervaringen die aantoonde, dat opeenhoping van buitenlandse gezinnen leidde tot enorme spanningen.

Het is aannemelijk, dat die spanningen nog aanzienlijk zijn toegenomen sinds in 1975 de exodus uit Suriname en in 1976 de gezinshereniging bij buitenlandse arbeiders pas goed op gang kwam.

Uit het jaarverslag van de Dienst Herhuisvesting over 1976 blijkt, dat het bij de gezinshereniging om grote gezinnen gaat, waarvan 80% vijf of meer kamers nodig heeft. Er zijn gevallen bekend, waarin een surinaamse of gast-

arbeidersgezinnen twee naastliggende woningen werden toegewezen. De grote behoefte aan vijf en meer-kamerwoningen zou overigens tot een versneld openbreken van de zogenaamde betere wijken hebben kunnen leiden, waar zich naar men moet sannen een belangrijk deel van de toch al schaarse voorraad grote woningen te Amsterdam bevindt.

Hoe snel het vervreemdingsproces op veel plaatsen rond zich heen gaat blijkt onder meer uit de volgende tabel, die het percentuele aandeel van de vreemdelingen op het geheel der in een aantal buurten van Rotterdam, Amsterdam en Den Haag aangeeft:

Wijk of buurcombinatie	Percentage vreemdelingen op totaal bev.	
	1-1-76	1-1-80
Rotterdam Oud Crooswijk	34.09	39.46
Rotterdam Oude Westen	32.83	42.35
Rotterdam Feijenoord	33.61	41.14
Rotterdam Middelland	21.80	28.93
Rotterdam Katendrecht	21.23	25.79
Rotterdam Bospolder	15.72	26.32
Rotterdam Spangen	16.54	24.51
Amsterdam Bijlmermeer (-3)	41.35	39.99
Amsterdam Kern Oude Stad	26.30	25.43
Amsterdam Indische Buurt I	12.86	29.30
Amsterdam Indische Buurt II	11.92	27.57
Oosterparkbuurt	17.48	27.07
Dapperbuurt	13.38	21.72
Oude Pijp	15.22	20.85
Nieuwe Pijp	13.68	20.81
Spaarndammer-/Zeeheldenbrt	12.58	19.35
Hugo de Grootbuurt	10.68	17.83
	1-1-78	
's Gravenhage Schilderswijk	34.46	39.89
's Gravenhage Transvaalkwartier	21.88	27.36
's Gravenhage Regentassekwartier	20.77	24.09
's Gravenhage Stationsbuurt	20.26	23.18
's Gravenhage Westbroekkrak	16.52	15.78
's Gravenhage Zeeheldenkwartier	14.68	15.71

Zo nake in de wijk het Oude Westen te Rotterdam het aantal vreemdelingen bestaande met rond 29% in de periode van 1986-1980, in derhalve vier jaar tijds. In de Indische Buurt I (gelegen ten westen van de Molukkenstraat) was de stijging in genoemde periode zelfs bijna 128%.

Het laat zich berekenen, dat meerdere buurten op basis van de huidige aantallen vreemdelingen en de verschillen in geboorten-niveau binnen tien jaar geheel in buitenlandse handen zullen zijn overgegaan.

Dat zal dan het gevolg zijn van het in het voorgaande aangeduide uitverrijping proces van uitrijving der Nederlandse bewoners, dat naar men moet sannen nog lang zal doorgaan.

Zoals wij zagen was éntis: dit uitdrijvingsproces een gevolg van een grote reeks van factoren. Die factoren werken uiteraard vaak in onderlinge samenhang, waarbij ze elkaar versterken. Het resultaat ervan wordt uiteindelijk zichtbaar in het vertrek der Nederlandse gezinnen. Maar in de daaraan voorafgaande jaren moeten ontelbare spanningen, irritaties en frustraties hun deel zijn geweest, voordat ze het besluit tot uitwijking namen.

De PvdA moet volgens het rapport 'Stijveling' weer terug naar de volkswoning om daar opnieuw contact met de bewoners te krijgen. Daar zal men een goeddeels gedecimeerde en verbitterde arbeiders- en middenstandbevolking aantreffen die door haar én de andere partijen in de steek is gelaten en die zelfs het verwijt van fascisme en racisme hoorden om een protest te kunnen laten horen.

Andertjids heeft de PvdA hier en daar wel gezorgd voor speciale aandacht voor minderhedenbelangen op plaatselijk niveau, zoals blijkt uit de aanwezigheid van de surinamer Chandoe in haar Haagse raadsfractie, die de "waakhond" der minderheden genoemd wordt.

Bovenstaande tabel zou de indruk kunnen wekken dat het vraagstuk der minderheden in de woonwijken uitsluitend een zaak is van de grote steden in het westen des lands. Niets is echter minder waar. Elders in den land speelt het probleem evenzeer, zoals de berichten bijv. uit Twentse en Brabantse industriesteden kunnen leren.

Zij gezien de huidige cijfers betreffende de aantallen vreemdelingen in veel kleinere plaatsen en de vooruitberekeningen van hun aantallen in de toekomst werpt het minderhedenprobleem zijn slagschaduw ook elders in de lande reeds ver vooruit, voorzover de moeilijkheden in dit opzicht niet reeds zijn begonnen.

De minderheden-invasie bracht andere verschijnselen in zijn kielzog mee. Zo leidt het geen twijfel dat in een stad als Amsterdam de woningnood ook onder de jongeren zonder de intocht der immigranten aanzienlijk minder groot zou zijn geweest. En dienovereenkomstig zou tevens de behoefte aan het kraken van panden minder om zich heen hebben gegrepen dan momenteel waarneembaar is. Het gedeels-buitenlandse speculantendom zou minder kans hebben gehad van de situatie te profiteren. De stadssanering zou minder obstakels in de vorm van moeilijk verplaatbare immigrantengezinnen hebben gekend. De financiering der volkswoningbouw zou minder onder druk hebben gestaan van woningbouw voor immigranten, die bovendien deels nog extra financiering eist vanwege projecten voor grote gezinnen. De bejaardenhuizing zou hebben bevriendigender zijn opgelost.

In dit verband moet worden opgemerkt, dat bepaalde groepen van de Nederlandse bevolking het waarschijnlijk mede als gevolg van de vreemdelingen-invasies extra hard te verduren krijgen. Zo is er blijkens de berichten reeds lang een tekort aan huisvesting voor bejaarden. De zittende regering

blijkens een nota van de Nederlandse Federatie voor Bejaardenzorg van 14 april 1983 is er onder de ethnische minderheden sprake van een nederende vergrijzingsgolf van grote omvang die naar alle waarschijnlijkheid de spoeling voor de Nederlandse bejaarden in één of andere opzicht nog dunner zal maken.

Maar zoals in het algemeen zal blijkbaar alle leed en alle nood van Nederlanders moeten wijken voor de belangen van buitenlanders, die daarop volgens de Verklaring en Verdragen inzake de rechten van de mens geen aanspraak op kunnen maken.

En dat zal zo blijven zolang er mensen aan het roer zijn zoals de amsterdamse P.v.d. A. wethouder voor de ruimtelijke ordening van der W. die blijkens een artikel in Rooilijn van november 1980 als geloofbelijder lanceert: "Stadslucht maakt vrij - de stad moet ruimte bieden aan zich emanciperende minderheden." Of zoals van Thijn, die zich bij zijn benoemen stelt als partijganger der minderheden en op grond van zijn activiteiten in dit opzicht door het Parool als "man voor de minderheden" werd gekend. Dergelijke mensen zijn er voor garant dat van die kant althans niets te verwachten is voor de klein gereden Nederlandse bewoners. In dat licht moet de bezetting van de amsterdamse raadszaal door woedende Zeedijkbewoners worden gezien als een teken aan de wand.

mair

Misro in opvoeding en onderwijs.

Met de gezinshereniging komen logischerwijs de problemen van onderwijs en opvoeding voor de in migrantengezinnen binnen het gezichtsveld en daarmee tevens de repercussies op het nederlandse onderwijsstelsel. Reeds in 1971 waren er op scholen in de Bijlmermeer te Amsterdam ernstige moeilijkheden gerezen als gevolg van de grote invloed van buitenlandse en vooral surinaamse kinderen. Zo berichtte het Samenwerkingsverband Oude Wijken in 1974 aan de gemeente Rotterdam, dat het ondanks kostbare taalprogramma's en de ontwikkeling van allerlei onderwijsmethoden onomstotelijk was komen vast te staan, dat de taalachterstand van de kinderen in de oude wijken na zes jaar feit was er bleef. De situatie was volgens het Samenwerkingsverband nog verslechterd als gevolg van de vele buitenlandse kinderen in deze wijken. Buitenlandse kinderen zouden volgens deze instantie niet mogen worden toegelaten in de nederlandse klassen, voordat zij het nederlandse behoorlijk onder de knie hebben. Dergelijke maatregelen zouden volgens adressant er tevens toe bijdragen, dat de leersituatie voor het nederlandse kind gunstiger zou worden.

De berichten over moeilijkheden met buitenlandse kinderen bij het nederlandse onderwijs bleven voortduren. Zo schreef de Utrechtse Migrantenraad in februari 1975 dat volgens haar ruim de helft van de buitenlandse kinderen tussen de 6 en 11 jaar de school verzuimden. Bij kinderen tussen de 11 en 15 jaar was dat zelfs 70%. Deze hoge percentages absenten, aldus de Migrantenraad, lijkt de conclusie te rechtvaardigen, dat het aanpassingsproces voor de meesten is mislukt.

Sinds de eerste alarmerende berichten uit de beginjaren zijn naar men moet aannemen op vele plaatsen maatregelen voor betere opvang en begeleiding van deze kinderen getroffen, waaronder de organisatie van opvangklassen, bicultureel onderwijs en het inschakelen van begeleidings-teams. Een duidelijk beeld gevens de beschikbare gegevens nog niet. Maar wat hierover begin oktober van dit jaar onder meer door de rotterdamse voorvechtster van gastarbeidersbelangen Nelly Soetens werd meegedeeld was reeds erg genoeg. Op school, aldus deze bron, falen deze kinderen

vaak. Ze zitten, door hun achterstand, als grote jongen dikwijls in klassen met veel Marokkaanse kinderen. Veel jongeren zijn regelrecht ontspoord. Wat Rotterdam betreft noemde Nelly Soetens de situatie zelfs alarmerend, vooral onder de Marokkaanse jongeren. Volgens haar zit daar een steeds groter wordende groep heroïnespuitsers, solutiesnuivers en alcoholisten bij, kortom alles wat, zeker voor islamitische ouders, een verschrikking is. Ook de jeugdprostitutie neemt in deze kringen toe. Er zijn zelfs jongens bij, die Nederlandse meisjes voor zich laten tippelen. Vooral Marokkaanse maar ook de Turkse kinderen zie je de laatste tijd erg terugvallen. Die tweede generatie maakt ons dan ook erg somber.

Uit het betoog van Nelly Soetens valt ook nog op te maken dat het generatieconflict bij veel islamitische gezinnen bijzonder fel is omdat de jongeren gedragspatronen krijgen, die door de ouders niet worden geaccepteerd. Maar dat probleem werd ook reeds veel eerder gesignaleerd. Een van diegenen, die reeds vroegtijdig een waarschuwend geluid liet horen was de heer Cavga, begeleidingsfunctionaris van de Turkse werknemers in de Zaanstreek. In 1973 zei hij onder meer in dit verband: "Het is bijna rampzalig als Turken hun vrouwen en kinderen laten overkomen. Men noemt dat gezinshereniging, maar in de praktijk komt het neer op een soort gezinsbreuk... Eigenlijk zou het de buitenlandse gezinnen afgeraden moeten worden om zich hier met hun gezinnen te vestigen. Hun problemen worden er alleen maar groter door".

Blijkens recente berichten zijn deze sombere berichten van indertijd door de latere ontwikkelingen inzake de jongeren van buitenlandse herkomst in ons land bevestigd. Reeds werd gewezen op hun forse aandeel in het aantal langgestraften. Andere berichten spreken over hun zeer grote aantallen in tehuizen als gevolgen van conflicten met de ouders, met als gevolg weglopen, al niet gepaard gaande met criminaliteit.

Het is echter in het bijzonder de Nederlandse jeugd welke hier de aandacht moet hebben. Wat de schoolgaande jeugd betreft werd reeds gewezen op het feit, dat die wet ontplooiingsmogelijkheden in de verdrukking kwam en komt, door de grote aantallen buitenlandse leerlingen, die op veel plaatsen overmatig tijd en aandacht der leerkrachten vragen. Daar komt bij het onderwijs tevens een rol speelt in het socialisatieproces der kinderen. Dat moet zich in een relatief veilig ^{onderlinge} omgeving met mogelijkheden tot communicatie afspelen. Daarbij mogen

de gedragspatronen, die de leerlingen van huisuit geïnjecteerd krijgen onderling niet al te strijdig zijn wil men grote conflicten binnen de school voorkomen. Daarbij speelt ook een rol, dat de school toch altijd nog een rol speelt in het bijbrengen van christelijk/humanistische en europesche waarden, die zowel individuele ontplooiing als verantwoordelijkheid in sociaal opzicht beklantonen. Kinderen in dit opzicht uitleveren aan een ongeplande butsepot van waarden en onwaarden uit een groot aantal culturen betekent ze laten rondwalen in een doolhof, waaruit bijna geen ontsneppen mogelijk is. Maar afgezien van deze "hogere" doeleinden van het onderwijs heeft elk Nederlands kind er recht op, dat het zijn schooltijd als gezegd doorbrengt in een "omgeving", die een verantwoorde uitbreiding van het ouderlijk huis biedt en waarin een ongedwongen communicatie met leeftijdsgenootjes en leerkrachten mogelijk is. Op scholen, waar veel buitenlandse leerlingen zijn, komen deze mogelijkheden in de verdrukking. Het Nederlandse kind wordt geconfronteerd met een vreemde wereld die het niet begrijpt en een vervreendingsproces, dat vooral op die leeftijd fataal moet werken. Daar komt ook bij dat de inhoud van het gebodens vervreendend kan werken. Niemand zal in het heden meer pleiten voor ~~nationalistische~~ het yenen op eng-nationalistisch compas. Maar een Nederlands kind heeft er populair gezegd recht op te weten waar het in historisch, geografisch en sociaal-cultureel opzicht vandaan komt, zodat het langs deze weg een identificatiemogelijkheid krijgt met het grotere geheel. De multiculturele brei, die ene mijnheer Dors en anderen aan Nederlandse kinderen willen opdringen, alleen omdat zij in het verkeerde vliegtuig zijn gestapt, biedt daarvoor geen passende vervanging. Het betekent het nederlandse kind uitleveren aan de wensdromen van hen, die vanuit hun eigen herkomst reeds negatief tegenover de Nederlandse cultuur staan.

Krachtens artikel 13 van het Verdrag inzake de economische, sociale en culturele rechten van de mens erkennen alle staten die daarbij partij zijn het recht van een ieder op onderwijs. Dat onderwijs dient gericht te zijn op de volledige ontplooiing van de menselijke persoonlijkheid en het besef van haar waardigheid. Onderwijs dat Nederlandse kinderen tot sluitstuk en slachtoffer maakt van een multicultureel experiment, waarvan de slechte resultaten voor hen deels zichtbaar deels voorspelbaar zijn, voldoet aan een dergelijke eisen niet. Daarbij komt dat het in eerste aanleg de kinderen van volksbuurten en arbeiderswijken zijn en zijn geweest, die de klappen moesten opvangen. Hun toch al vanuit hun milieu gezien geringere kansen in een op school gebaseerde maatschappij worden daarmee op ontoelaatbare wijze gedicteerd. Maar het proces stopt niet bij de volksbuurten waar ~~toch~~

Krachtens artikel 5¹ van voornoemd verdrag mag een deelnemende staat geen activiteit ontplooiën die ten doel heeft rechten of vrijheden, welke het verdrag erkent, te vernietigen of meer te beperken, dan bij het verdrag is voorzien. En blijkens artikel 5² is het aan die staten evenmin toegestaan enig fundamenteel recht van de mens in dat land, dat ingevolge wettelijke bepalingen, overeenkomsten, voorschriften of gewoonten, wordt erkend of bestaat, te beperken of ervan af te wijken, onder voorwendsel, dat dit verdrag die rechten niet of slechts in beperkte mate erkent.

Hoewel de diverse Nederlandse regeringen niet doelbewust de ontplooiingskansen van de Nederlandse kinderen hebben willen vernietigen, moet men aannemen, dat men zich aldaar wel bewust is geweest van de risico's die aan Nederlandse kinderen liet lopen. Men heeft zich anders gezegd doelen gesteld, waarbij de beknutting van hun ontplooiingskansen bewust waren ingecalculleerd. In dien zin kan men spreken van een doelbewuste vernietiging van rechten en vrijheden, die strijdig is met het in artikel 5¹ gestelde.

De politiek der Nederlandse regeringen is ook strijdig met het boven geciteerde artikel 5². Want Nederlandse kinderen hebben volgens de bestaande wettelijke bepalingen, overeenkomsten, voorschriften of gewoonten recht op kwalitatief goed onderwijs in eigen taal, in eigen Nederlandse omgeving met genoegzame aandacht van Nederlandse leerkrachten. Alleen daardoor worden hun ontplooiingsmogelijkheden gewaarborgd, zoals dat ook in het verleden reeds binnen zekere marges was gewaarborgd. De huidige situatie betekent een inbreuk op bestaande, in het verleden deels moeizaam verworven rechten. Daarom is het beleid der Nederlandse regeringen met hun huidige onderwijs-politiek eveneens strijdig met genoemd artikel 5².

Blijkens de in 1980 gepubliceerde nota van het Sociaal Cultureel Planbureau, waarbij men uitging van een volledige gezinsherniging bij Turken en Marokkanen, wordt nog een toename verwacht in deze groepen van rond 100% tot 1990. Dat houdt tevens in, dat het aantal Turkse en Marokkaanse kinderen, dat in 1990 de Nederlandse scholen zal bevolken dan met 100-150% zal zijn toegenomen. Daarmee zal Nederland aldus Dineke van Damme in Elscviere's Magazine van 23 april 1963 zijn gesteld voor een gigantisch onderwijsprobleem. Daaraan moet worden toegevoegd, dat daardoor het Nederlandse kind tegelijkertijd nog sterker in de gevarenzone terecht zal komen. Ook hier geldt beter ten halve gekeerd dan ten hele geweld.

Concurrenten op de arbeidsmarkt

In de in het voorgaande (p. ...) weergegeven brief van de FNV aan het directoraat-generaal van de arbeidsvoorziening worden reeds een aantal nadelen genoemd, welke de invasie van vreemdelingen voor de Nederlandse werknemers meebracht.

Beperkt men zich hier tot de gevolgen voor de arbeidsmarkt en het arbeidsklimaat in engere zin dan kunnen de door de FNV geconstateerde verschijnselen als volgt worden samengevat: 1. Arbeidsmarktbederf, doordat buitenlanders slechtere arbeidsvoorwaarden accepteerden en daarmee ten eerste ten nadele werkten van de arbeidssituatie in het algemeen en ten tweede vooral ook het aantrekkelijker maken van vuil, lawaaiig en monotoon werk in de weg stonden; 2. Mede daardoor grote spanningen binnen de bedrijven zelf, die toch al te kampen hadden met grote moeilijkheden op het gebied van de communicatie, orde, veiligheid en dergelijke; 3. Door de sterke toename van het aantal illegale gastarbeiders werd de concurrentievervalsing op het gebied van de arbeidsmarkt nog groter.

De FNV geeft in haar schrijven slechts enkele hoofdpunten aan, hoewel aldaar ook op de samenhang met andere belangrijke vraagstukken wordt verwezen. Recentelijk heeft de Stichting van de Arbeid daarop in een schrijven aan premier Lubbers nog eens nader ingegaan speciaal in verband met de concentratie van werklozen in de vier grote steden Amsterdam, Rotterdam, Den Haag en Utrecht.

De werkloosheid aldaar loopt aldus dit schrijven van 18 februari 1983 in hoog tempo op en schommelt in december 1982 tussen de 11.5% te Utrecht en 17.5% te Rotterdam. Die werkloosheid spitst zich aldus de Stichting van de Arbeid toe op ongeschoolden en een groeiende groep buitenlanders die of compleet analfabeet zijn of de Nederlandse taal niet machtig. De grote werkloosheid in de oude wijken verslechtert aldus de Stichting het klimaat aldaar in het algemeen en zeker ook voor de in die wijken opgroeiende jongeren. De Stichting wil in dit verband dat er een spreidingsbeleid komt ten einde deze verschijnselen over een groter gebied te verdelen.

Ook de wethouders van de vier genoemde steden bepleitten in een nota van begin maart '83 een aanpak van de stedelijke problematiek. Zij willen dat de grote steden weer meer inwoners krijgen. Tevens vraagt volgens hen de opeenstapeling van problemen, zoals bijvoorbeeld de stroom migranten, de prostitutie en de drugverslaving meer aandacht, meer steun en vooral meer geld van het Rijk. Dat daarmee terloops geeft de wethouders het paard opnieuw achter de wagen spannen wordt ook uit deze nota duidelijk.

AD 18 februari
1983.

— 2 —

Noch de Stichting van de Arbeid noch de wethouders pleitten in dit verband voor het enige middel wat in eerste aanleg soulaes kan bieden, namelijk een radicale stopzetting der migrantenstroom.

Maar terug naar de arbeidsmarktproblematiek. In het kader van deze nota kunnen daarover hier slechts enkele aanvullende opmerkingen over worden gemaakt.

Reeds de PVV gaf aan, dat bij de immigrantenstroom van de beginne af een concurrentievervalsend element ten opzichte van Nederlandse arbeidskrachten heeft gewerkt. Die strijd werd gewonnen door de immigranten omdat zij slechtere arbeidsvoorwaarden accepteerden. Daarbij moet worden bedacht dat het concurrentieelement minder zwaar woog in tijden van hoogconjunctuur, toen er volop werk te krijgen was.

Daarnaar moet worden ^{toegevoegd} bedacht dat het in dienstnemen van gasterbeiders soms aanzuigend werkte op andere immigranten. Daarbij ontstond soms de situatie, dat de recrutering voor bepaalde afdelingen in handen kwam van voorwerkers van Turkse of andere herkomst, die daarmee een machtspositie tegenover hun landgenoten en het desbetreffend bedrijf verwierven. Dat was bijvoorbeeld bij Polygram in Baarn het geval.

In dit verband moet ook nog worden opgemerkt, dat dergelijke concentraties van immigranten op produktieafdelingen of elders niet alleen een ^{SOMS} machtspositie creëerden, maar in een groot aantal gevallen ook een rem vormden op de technische vooruitgang en daarmee op het concurrentievermogen van het bedrijf.

Het is voorts vanzelfsprekend dat buitenlanders die in grote getale zowel analfaabte als ook verder ongeschoold zijn, ^{VOORAL} op een krimpende arbeidsmarkt veel moeilijker aan het bod kunnen komen, hetgeen zich uit in de stijgende werkloosheidscijfers. In dit verband moet er nog op worden gewezen dat blijkens meerdere berichten illegale gasterbeiders soms legale gasterbeiders verdringen, omdat zij nog goedkoper zijn.

Daarbij moet worden bedacht dat daar waar reële achterstandssituaties aanwezig zijn zoals in het geval van analfabatisme het verhelpen er een buitengewoon moeilijke zaak is, onder meer omdat naar blijkt deabetiserings-programmas niet of nauwelijks aanslaan.

Het is in ieder geval zo, dat illegale of legale gasterbeiders en andere immigranten bij toenemende werkloosheid in veel sterkere mate dan voorheen als concurrenten op de arbeidsmarkt voor de Nederlanders moeten worden beschouwd.

Daarbij moet worden signaleerd dat er in dit opzicht vaak een extra element van concurrentie-vervalsing optreedt in de vorm van positieve discriminatie: Daarbij voeren bepaalde instanties een beleid van bevoorrechtiging van leden van minderheden onder de dekking dat die het meer nodig hebben dan anderen.

Zo ging de wethouder de Cloe van Amsterdam indertijd bij de

invasie van Surinamers in 1975, dat het bedrijfsleven zou helpen bij de opvang van "rijksgenoten". Hij noemde daarbij de werkgelegenheid voor de Surinamers één van de hoofdpunten in de problematiek. Voorts zei hij dat hij van de houding van een aantal personeelchefs van Amsterdamse bedrijven erg was geschrokken. Terwijl sommige bedrijven zaten te springen om arbeidskrachten peinsden ze er niet over Surinamers in dienst te nemen, onder het noemen van allerlei excuses. Maar de CIA voegde daar betreffende aan toe, dat hij weigerde die argumenten te aanvaarden. Hij bleef er bij, dat ook het bedrijfsleven zich voor deze zaak moest inzetten. En hij haalde vervolgens het bekende en tot op de draad versleten argument van stal, dat van de historische verplichting: Het bedrijfsleven kon volgens hem de zaak niet aan de overheid alleen overlaten, omdat men eeuwenlang van gebieden als Suriname en Indonesië heeft geprofiteerd. Men zou van een wethouder van Amsterdam een minder clichématige en bovendien onware argumentatie hebben mogen verwachten. In dit verband moge terloops worden verwezen naar de stelling van dr. Emmer, dat "Nederland in financieel opzicht geen 'erenschuld' aan Suriname heeft omdat de Nederlandse expansie aldaar een rem betekende op de economische ontwikkeling van de toenmalige Republiek der zeven Verenigde Nederlanden." Maar ja, ook een wethouder van Amsterdam is maar een mens en wat doe als je eigen schoonfamilie misschien in Suriname staat te trappelen om naar Nederland te vluchten in het aangezicht van de taken in een vrij Suriname.

In oktober 1980 trok minister Wiegel deze lijn door door te stellen dat het arbeidsmarktbeleid één van de prioriteiten was van het toenmalige minderheden-beleid. Hij constateerde daarbij dat de werkloosheid onder de in Nederland verblijvende Britenlanders schrikbarend groot is en hij vond dat zijn collega Albeda van Sociale Zaken daarin te weinig initiatieven ontplooiide om daarin verbetering te brengen.

Geen van beide heren vond het de moeite waard ter sprake te brengen dat één ^{meer} baan voor een Surinamer banen voor leden van minderheidsgroeperingen dan wel banen voor leden van de eigen Nederlandse bevolking zou moeten betekenen.

Dat het besef hiervan wel leeft onder de ongeschoolde jongeren van Nederlandse herkomst wordt uit onderscheidene berichten wel duidelijk. Dat dit besef soms ook opduikt in professorale kring bleek uit een artikel over hooglerarenbenoemingen in het sociologenblad "Sociodroom". Maar het besef, dat het hierbij een verschijnsel is van veel algemener betekenis dat de gehele Nederlandse bevolking angst en vooral de werklozen daaronder lijkt nog niet overal te zijn doorgedrongen.

En inmiddels zijn er naar men moet aannemen allerlei instanties op het gebied van hulp aan immigranten bezig hun tentakels uit te steken

teneinde een zo groot mogelijk aantal van dezen hen toevertrouwde
immigrantenbelangen te behartigen. Daartoe behoort ook het creëren
van zoveel mogelijk banen in elke sector van de Nederlandse arbeidsmarkt.
Ook in dit opzicht is het gangenaan riemen te snijden van anderszins
leer en banen te vergeven die in feite voor Nederlanders bestemd zou
moeten worden.

Het één en ander geldt uiteraard voor die sectoren, die in de regel
van de mens expliciet zijn gereserveerd voor autochtonen, zoals die
bij overheid, waaronder de politie.

Bij dit alles moet het veiligheidsaspect nog worden genoemd. De
Nederlandse regering kondigde enige tijd geleden aan, dat zij
de bemanningen van Nederlandse schepen ook een nederlandse bemanning
moesten hebben en dat buitenlanders geesten worden ontslagen. Het is
nauwelijks aan te nemen dat daarbij alleen de zorg voor het heil
van Nederlandse zeelieden de hoofdrol speelde. Het ligt voor de hand
ook hierbij het veiligheidsaspect een rol speelde. Maar hetzelfde
argument kan ook gelden voor de rond 1000 buitenlanders die bij de
Nederlandse spoorwegen in dienst zijn en voor buitenlanders in andere
vitale bedrijven.

Samenfassend moet worden gezegd dat zowel in het verleden als in de
heden de diverse nederlandse regeringen te weinig oog heeft gehad
voor de Nederlandse belangen en de belangen van Nederlanders op de
arbeidsmarkt. Dat de strijd op de arbeidsmarkt met het groeien van
het aantal immigranten en de tweede generatie ervan steeds scherper
zal worden. En dat de toepassing van de zogenaamde positieve discriminatie
bovendien zal leiden tot een ontoelastbare bevoorrechtiging van immigranten
en hun kinderen.

controleeren)

discriminatie
geving

Noodsignalen uit de gezondheidszorg

Dit verspreide, is het reeds lang bekend dat de immigrantengroepen extra-grote problemen geven in de gezondheidszorg. Ook hier kunnen wij uiteraard slechts enkele aspecten aanstippen.

Allereerst moet worden geïndiceerd, dat blijkens beschikbare gegevens meer aandacht van de instanties op het gebied van de gezondheidszorg vragen aan de eigen bevolking. ¹⁰ bleek uit een in 1975 gepubliceerd onderzoek in een huisartsenpraktijk in de zusteranse Bijl. ermeer, het volgende staatje geeft een beeld van de daarbij verkregen gegevens:

Ingeschreven patiënten naar herkomst in %	Sezoekers van spreekuur naar herkomst in %
Nederlanders 60.4	40.4
Rijksgen. 25.8	44.3
Andere buitenl. 12.8	15.2
Totaal 100.-	99.9

Totaal ingeschreven patiënten 848.

hieruit blijkt dat in deze praktijk het vooral de "Rijksgenoten" zijn die verhoudingsgewijs veel meer klachten naar voren brachten dan de Nederlanders, daarin op ruime afstand gevolgd door andere buitenlanders, die iets boven hun aandeel in het ingeschreven patiëntenbestand liggen. Uit de toelichting op deze cijfers wordt voorts duidelijk, dat de "rijksgenoten" naast veel meer klachten in het algemeen vooral ook meer psycho-somatische klachten hadden, waarbij naast uitgebreid lichamelijk- en laboratoriumonderzoek geen afwijkingen als oorzaak konden worden vastgesteld.

1 feb. De utrechtse huisarts kwam in 1975 met een overeenkomstige opmerking ten aanzien van de gastarbeiders in zijn praktijk in een utrechtse volkswijk, waar hij zijn praktijk heeft. Volgens zijn schatting komen buitenlanders ongeveer anderhalf maal zo vaak via consulten en visites met de dokter in contact dan de overige patiënten. "De medische zorg voor hen vergaakt dr. Vrij, vergt onevenredig veel tijd van de arts. Een gesprek ¹⁰ met een tolk kost twee keer zoveel tijd dan een rechtstreeks gevoerd onderhoud". Deze zegen ziet vooral in de moeilijke communicatie problemen als gevolg van de taalbarrières de oorzaak van de moeilijkheden. Maar hij noemt tevens het verschil in cultuurpatronen. En hij bepleit te het aantrekken van artsen uit de landen van herkomst, naar tekent daarbij wel aan, dat die daarmee aldaar broodnodige medici zouden moeten missen.

Alle latere berichten spreken eveneens over de grote claim welke buitenlanders leggen op huisartsen en specialisten zowel naar aantal der bezoeken als naar duur ervan. Zo zei de internist De Fokker uit Eerlen dat buitenlanders bijna twintig keer zo vaak een consult aan als Nederlanders.

Maar niet slechts het aantal en de duur der bezoeken van gasterbeiders aan huisartsen en specialisten ligt hoog. Ook de ziekenhuizen krijgen een verhoudingsgewijs groot aantal buitenlanders te verwerken. Zo bleek uit een onderzoek van twee medewerkers van het Instituut voor Sociale Psychologie waarvan de resultaten in 1981 bekend werden, dat in bijna alle Nederlandse ziekenhuizen etnische minderheden oververtegenwoordigd zijn. En aldus de onderzoekers, daar het vooral minder draagkrachtigen eerder naar een universiteitskliniek worden verwezen zijn het vooral de academische ziekenhuizen, die overstroomd worden met buitenlandse werknemers.

Volgens dr. Atac, de eerste turkse huisarts, die in 1972 in ons land zijn praktijk ging uitoefenen, waren de meeste ziekten van gasterbeiders, zoals maagzweren en diverse soorten krampen, ontstaan door psychologische moeilijkheden. Zijn ervaringen in dit opzicht komen derhalve overeen met die in de Bijlmer opgedaan en worden door latere berichten bevestigd.

Maar lang niet alle kwalen onder immigranten zijn van psycho-somatische aard. Zij nemen dikwijls ook ernstige ziekten van andere aard mee uit hun landen van herkomst.

Zo werd blijkens een in gepubliceerd onderzoek bij mannelijke buitenlandse werknemers in Nederland volgens een voorzichtige schatting 16-18 zo vaak TBC geconstateerd als bij de vergelijkbare groep Nederlandse mannen. Van de 2100 in zes jaar bij buitenlandse arbeiders geconstateerd TBC-gevallen dan deze 2100 gevallen kwamen er 42, in de eerste twee maanden van het desbetreffende jaar aan het licht, 51,3% in de rest van het eerste verblijfsjaar, 16,8% in het tweede verblijfsjaar en de rest na een langer verblijf hier te lande.

In dit verband maakt dr. Beijer nog een aantal opmerkingen, die aandacht vragen. Hij merkt op, dat de Koninklijke Nederlandse Vereniging tot bestrijding van de tuberculose bij een grote groep in Nederland verblijvende buitenlanders geen onderzoek doen, omdat ze door verdragen tussen Nederland en hun vaderland niet tot onderzoek en keuring kunnen worden gedwongen. En voorts merkt hij op, dat de (toen) ongeveer 100.000 gasterbeiders in Nederland de risico's voor de Nederlandse bevolking voor tbc echter nauwelijks verhogen. Hierbij moet worden aangetekend dat de regeringen, die voornoemde verdragen afsluiten een weinig verantwoordelijke gedragslijn volgen en ten tweede, dat de situatie met betrekking tot het door de Nederlandse bevolking risico, zo het misschien indertijd al klein was mogelijkwijs als gevolg van het isoleren der gasterbeiders door factoren als de toenemende gezinshereniging ten ongunste veranderd kan zijn. Een bericht uit in augustus 1976 maakte de Amsterdamse Vereniging tot bestrijding van de Tuberculose althans bekend, dat van alle in 1976

geconstateerde gevallen van TBC 38.4% gastarbeiders betrof (op een zoals wij zagen aandeel van 5.5% van de gehele amsterdamsche bevolking in dat jaar). En genoemde instantie voegde hieraan toe, dat het hoge aantal buitenlandse patiënten waarschijnlijk gedeeltelijk voortvloeit uit de toegenomen gezinsberoving van buitenlandse arbeiders.

Dat men overigens in het verleden van Nederlandse kant al onaanvaardbare risico's nam blijkt uit een bericht uit 1965, waarbij de toenmalige minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid Veldekamp op vragen uit de Tweede Kamer meedeelde, dat een bij een amsterdamsche melkinrichting in dienst getreden marokkaan na vier dagen bij een herkeuring tbc werd ontdekt. De minister voegde daaraan toe, het om redenen van praktische aard niet onjuist te achten, dat vreemdelingen en ons land aan het werk gaan voordat de vele formaliteiten eisende werkvergunning was afgekomen. Een soort oproep derhalve tot illegale arbeid van ministeriële kant, waarbij in dit geval de melkvoorziening van een deel van de amsterdamsche bevolking in de waagschaal werd gesteld. Dat soms grote aantallen personen besmet raken door één patiënt bleek tot verbazing van de behandelende instantie o.m. in Rotterdam waar een 16-jarige leerling van een Nijverheidsschool in vrij korte tijd in ieder geval 35 medeleerlingen en anderen besmette met open longtuberculose. Het bericht inzake de marokkaan te Amsterdam vermeldde tenslotte nog, dat de bedrijfsvereniging wel ziekengeld uitbetaalde, hoewel ze hier wettelijk niet verplicht was.

De vraag of men de zaak onder controle kan houden speelt ook bij de lepra-bestrijding hier te lande een rol. Uit een bericht uit 1971 bleek, dat Surinamers en andere groepen bij binnenkomst in ons land niet verplicht waren zich op lepraverschijnzelen te laten controleren, een situatie die nog steeds voortduurt. Tevens werd erin gezegd, dat er toen reeds honderden mensen Nederland waren binnengekomen die de ziekte in de kiem bij zich droegen, terwijl er ook nog al wat mensen bij waren, die de lepra reeds in Suriname bij zichzelf hadden ontdekt, maar bang waren aldaar in een beproverie te worden opgesloten. Het bericht besluit met de opmerking dat de lepra-patiënten geen enkel gevaar voor de omgeving opleveren zolang ze onder controle staan. En het besluit met de oproep aan de in ons land wonende surinamse lepralijders zich onder controle te stellen. Dr Leiker die dit bericht lanceerde merkte tevens op, dat vanwege de beschikbare mankracht en financiële controle

controle bij binnenkomst ongewenst moet worden geacht, maar dat een goede voorlichting nodig was. De vraag rijst in dit verband of men daarmee niet te zeer is overgeleverd aan de goede wil der getroffen en, die waarschijnlijk in een aantal gevallen niet bereid zijn zich als patiënt te presenteren. Elijkens de berichten is een aantal patiënten naar Nederland gekomen om zich te onttrekken aan plaatsing in leproseriesen in Suriname. Ook uit andere hoefde kan men aan die goede wil der patiënten gaan twijfelen.

Want, volgens deskundigen is het in het Caraïbische gebied regel, dat 1% van de bevolking met de ziekte is besmet. Indien men deze norm ook op de immigrantenbevolking van 150.000 surinamers en antillianen zou moeten toepassen zou men op naar schatting 1500 lepragevallen moeten komen. Sinds het lanceren van de voorlichtingscampagne in 1971 zijn er echter tot en met 1977 rond 500 gevallen van lepra in Nederland aangegeven, met een top van 127 gevallen in 1976. Indien deze redenering juist is zouden er nog heel wat gevallen boven water moeten komen.

Dat de vraag naar de controleerbaarheid van dit probleem ook in de toekomst en mondiaal van groot belang blijft blijkt uit een bericht in The Observer van 26 jan 1969. Daarbij werd door de zogenaamde Lepra Mission gewaarschuwd, dat het aantal lepralijders tegen het einde van deze eeuw van 15 tot 20 miljoen zal stijgen.

Met meest explosief nemen we geslachtsziekten toe. Geslachtsziekten nemen (te Amsterdam) onrustbarend toe, aldus de toenmalige wethouder Verhey in augustus 1970. Het aantal te Amsterdam aangegeven gevallen van gonorrhoe bedroeg in 1976 3300 en voor syphilis 350. Daarnaast nemen deze ziekten respectievelijk de eerste en de vijfde plaats op de lijst van besmettelijke ziekten in de hoofdstad naar omvang in. Alleen in de klinieken van de GG en GD steeg het aantal gevallen van gonorrhoe van 1960 op 1977 van 274 op 2722 en dat van syphilis van 5 op 224. Deze laatste cijfers werden, gegeven naar aanleiding van het starten van een informatiecampagne ter bestrijding van geslachtsziekten wilde aldus het bericht met een telefoonproject met name diegenen bereiken die door regelmatige wisselende seksuele contacten tot de groep met een verhoogd risico voor geslachtsziekten worden gerekend. Men denkt daarbij aan bezoekers van seks-clubs en seks-sauna's, jeugdige toeristen, homofielen met wisselende contacten, buitenlandse

werknemers en verslaafden. Uit deze opsonning blijkt de invloed der immigranten al. Maar er is één groep in vergeten, die waarschijnlijk een belangrijke factor bij de verpreiding is. Uit engelse onderzoekingen bleek reeds in 1962, dat van de bij 178 klinieken voor geslachtsziekten De British Co-operative Clinical Group ~~geef reeds van 1964~~ aan, dat de West-Indische immigranten verantwoordelijk waren voor 88% van de stijging van het aantal gonorrhoe-gevallen sinds 1952 en een onderzoek van dezelfde instantie ~~geef als in~~ in 178 klinieken in Engeland in 1962 bewees, dat rond 56% van de patiënten van vree de herkomst was, waarvan 28.3% uit West-Indië en 27.7% van elders. In hetzelfde jaar liet men van alle Londense klinieken de herkomst van diegenen nagaan, die voor de eerste maal met een infectie zich melden en daarbij bleek het percentage van vreemde herkomst zxi 47-46% te zijn.

In dit verband vraegt nog een mededeling van de Nederlandse Stichting tot Bestrijding der Geslachtsziekten uit 1981 de aandacht. Daerin deelde zij mede, dat het aantal gevallen van gonorrhoe in dat jaar met dertig procent naar schatting zou toenemen. Het aantal gevallen van een kwaadaardige vorm ervan, die niet met pencilline te bestrijden is, was in de eerste helft van genoemd jaar zelf met 700% toegenomen vergeleken met het eerste half jaar van 1980. En wel absoluut genomen van 92 op 622 gevallen. De Stichting voegde hiersen toe dat deze vorm van gonorrhoe veel moeilijker is te genezen, dan de traditioneel bekende en dat vooral in arme landen het bestrijden ervan een groot probleem vormt. En door de vele contacten tussen buitenlanders en Nederlanders, zo besluit dit bericht wordt het bestrijden van geslachtsziekten in het algemeen een groot probleem.

In dit kader moet worden voorbijgegaan aan andere ziekten, waaronder enkele "import-ziekten" van kwaadaardige aard, al of niet gebonden aan bepaalde groepen. Hieronder wordt nog ingegaan op enkele gevolgen voor de eigen Nederlandse bevolking.

Men moet aannemen dat de grote aandacht welke immigranten bij huisartsen, specialisten en ziekenhuizen vragen deels in ieder geval ten koste gaat van de hulp, welke aan de eigen Nederlandse bevolking kan worden verstrekt. Spreekuren waarop een verhoudingsgewijs groot aantal immigranten met behulp van tolken vage klachten moet verwoorden dragen nu eenmaal bij tot een tempovertraging, waardoor andere patiënten in het gedrang moeten komen.

Daar komt bij, dat het grote beslag dat de immigranten op de organen der gezondheidszorg leggen in allerlei opzichten kostenverhogend moet werken hetgeen zich ook in de premiedruk zal uiten.

Het probleem van de immigranten in de gezondheidszorg wordt nog in ernstige mate verzwakt door de culturele aspecten. Daarbij speelt in eerste aanleg de moeilijke communicatie via tolken een rol, maar tevens de geringe vorderingen welke de immigranten voor wat Turken en Marokkanen betreft in het aanleren van de Nederlandse taal en/of in de alfabetisering maken. Maar van groot belang is tevens, dat onder meer door de islamitische achtergrond van veel immigranten en door hun mede daardoor bepaalde geestelijke instelling veel immigranten een gedragspatroon hebben dat hen niet of moeilijk toegankelijk maakt voor een westers-medische aanpak. En gezien de naar ten mag aannemen veelal aanwezige resistentie van cultuurpatronen tegen werkelijke veranderingen moet^{en} ook voor de toekomst in dit opzicht grote problemen worden verwacht. Dat geldt des te meer indien men zou aannemen dat er nog een groot aantal immigranten al dan niet via gezinshereniging moet worden verwacht, zoals de vooruitberekeningen aanpak. Dan is de kans op het zich inkapselen in het oude cultuurpatroon nog groter.

Daarmee zullen alle in het voorgaande aangevoerde problemen, waarmee de eigen Nederlandse bevolking te maken zullen krijgen als gevolg van de cultuurvreemde immigranten-invasie nog groter worden. Die zullen zo wij vermoeden tevens worden verzwakt als gevolg van de "importziekten" die onder meer door de buitenlanders worden meegevoerd.

Bij een verstandig beleid hadden ook in dit opzicht aanvaardbare toekomstperspectieven voor de eigen Nederlandse bevolking geschapen kunnen worden.

Zoals de zaken nu thans voorstaan heeft de autoctoon Nederlandse bevolking haar relatieve veiligheid ^{ook in dit opzicht} moeten inruilen voor een in veel opzichten duidelijk slechtere situatie in het heden en een buitengewoon riskante in de toekomst. Ook dat is in strijd met de mensenrechten, zoals in het volgende nog nader zal worden uiteengezet.

43

4-3

Van Katendrecht en Zeedijk.

[Van de geslachtsziekten naar de prostitutie is het een logische stap.] Volgens de laatste bekende cijfers van het CBS, die van 1 januari 1976 dateren waren er zoals wij zagen 350.455 vreemdelingen in ons land. Hiervan waren 217.613 mannen en 132.852 vrouwen, ofwel rond 52% vrouwen en 38% mannen. Het grote mannenoverschot zorgt onder meer voor een verstoring van de huwelijksmarkt, waarvan tienduizenden (jonge)mannen van nederlandse herkomst met slachtoffer zullen worden.] Maar het betekent ook een buitengewone vergroting van de klandizie der prostitutie, die mede uit dien hoofde in ons land allerwege is aangezwollen. Daarbij is het waarschijnlijk vooral de prostitutie in de grote steden, waarheen de stroom prostituanten zich richt. Een curieuse aanwijzing in die richting vormt een verklaring van de Raad van Vakcentrales te Gorkum, uitgegeven ter bestrijding van een comité dat zich tegen de komst van enkele honderden Turken verzette. Genoemde Raad zei daarin, dat voor het lastig vallen van vrouwen en meisjes, zoals het comité vreest, geen enkele grond te vinden was. "De praktijk, aldus de Raad, heeft het tegendeel geleerd en wel, dat de buitenlandse werknemers voor hun biologische behoeften zeer snel de weg vinden naar de grote steden." Waar mee de zaak blijkbaar voor de Gorkumse vakcentrales is opgelost. Wat er elders in de arbeiderswijken gebeurde ontsnapte kennelijk aan de oelangstelling en verantwoordelijkheid van deze vakbondsoestuurders. Prostitutie in zijn meest onaanvaardbare vormen was voor hen geoorloofd, mits het maar niet naast de deur gebeurde.

En hoe het er dertig kilometer voorbij het idyllische Gorkum er uit ziet weet de Katendrechtse wijkaad te Rotterdam te vertellen: "Een hele wijkbevolking wordt geknecht door terroriserende souteneurs en bordeelhouders. Waarom pakt men dit maatschappelijk kwaad niet aan? Katendrecht is nog springlevend en weigert te fungeren als openbare sortplaats van maatschappelijk kwaad en menselijk onrecht, omdat de overheid er dan beter zicht op heeft..." "Elke Katendrechtster", aldus gaat het wijkcomité verder, "kan des morgens wakker worden in zijn huurhuis, dat plotseling verkocht is aan een souteneur, die geen middel onbeproefd zal laten de huurder er uit te pesten. Vele bewoners en vooral bejaarden leven

onder deze bedreiging.

Dat bij dit alles de klandizie van de gastarbeiders een rol speelt blijkt onder meer uit een mededeling van de secretaresse van het wijkcomité, die medeelde, dat kinderen van veertien en vijftien jaar op straat werden aangehouden door gastarbeiders, die met briefjes van tien en vijftiengulden zwaaiden en dat geen vrouw meer behoorlijk over straat kan lopen. Kleuters moesten worden binnengehouden wegens aanstootgevende tafelen en uitlatingen.

In tegenstelling tot vroeger toen de prostitutie beperkt was tot enkele straten en een veel gemeedlijker karakter had wordt hij nu bedreven door souteneurs en vrouwen van alle En, pikante mededeling van de roterdamsche zedenpolitie, naar schatting 20% van de prostituees is speciaal voor de uitoefening van dit beroep uit "onze" west gekomen. Uit dezelfde bron stamt voorts een bericht, dat zich ook onder de souteneurs talloze Surinamers en aanverwant bevinden.

Dit brengt ons de trek van wat Stachouwer "minusvarianten" noemde, naar onze grote steden in herinnering. Burgemeester Polak van Amsterdam zei onlangs naar aanleiding van de overlast welke de bewoners van een amsterdamsche buurt ondervinden van de prostitutie, dat het optreden van de politie niet voldoende effect kan sorteren. Hij merkte in dit verband voorts op dat het aantal aan hebbende verslaafde vrouwen toeneemt en dat vreemdelingen- en kinderpolitie niet altijd kunnen voorkomen, dat buitenlandse vrouwen na uitzetting terugkeren: "Vraagstukken als het gebruik van en de handel in verdovende middelen, alsmede de open landsgrenzen hangen ten nauwste met dit probleem samen, aldus burgemeester Polak.

In zijn woorden wordt de prostitutie duidelijk in verband gebracht met de verslaving aan verdovende middelen. En deze verslaving wordt mede gekweekt en in stand gehouden door de handel in verdovende middelen. Ook daarin zijn we vele rijksgenoten rijk, als we tenminste afgaan op de amsterdamsche verhoudingen. Zo namen de Surinamers in 1927 de kop bij het aantal te Amsterdam aangehouden verdachten wegens overtreding van de Opiumwet met 31.1%. Een positie overigens, die zij ook in een reeks voorafgaande jaren reeds innamen. Zij werden gevolgd door de Nederlanders met 29.2% van het totaal. Bijna 71% van het totaal aantal aangehouden verdachten was derhalve van buitenlandse herkomst. ^{moet er mede worden} gerekend dat er onder de overige buitenlanders passanten zijn.

Het aandeel der overige buitenlanders lag overigens ver beneden dat der Surinamers, zoals uit het volgende staatje blijkt:

Op grond van de Opiumwet in 1997 te Amsterdam aangehouden verdachten naar nationaliteit: (Totaal 1375)-

Nederlanders	402	Italianen	61
Surinamers	427	Maleisiërs	7
Amerikanen	22	Marokkanen	7
Algerijnen	4	Oostenrijkers	14
Belgen	4	Portugezen	7
Canadezen	3	Spanjaarden	11
Rode Chinezen	12	Thailanders	10
Duitsers	129	Turken	33
Engelsen	38	Zweden	9
Fransen	47	Zwitsers	25
Hongkong-Chinezen	42	Overig	61
Israëli	5		

Op de criminaliteit van buitenlanders hier te lande in het algemeen kan in dit kader niet diep worden ingegaan. De laatste gegevens in dit opzicht stammen uit 1973 en eisen een tijdrovende bewerking alvorens hun geheime prijs te geven. Uit een bewerking van de voorafgaande jaren bleek dat in de periode 1959-1972 het nederlandse aandeel in de onherroepelijk afgedane strafzaken voor Nederlanders vrij constant was. Stelt men 1969 op 100, dan vsteeq het nederlandse aandeel/tot 108.4, het surinaamse tot 276.3 en dat van de overige niet-europese buitenlanders tot 205.1. en tenslotte dat van de europese buitenlanders tot 174.5. De buiteneuropese criminaliteit steeg derhalve aanzienlijk, waaronder de surinaamse het sterkst. Overigens lieten ook zoals bleek de europese buitenlanders zich niet onbetuigd.

Hieraan kan nog worden toegevoegd dat gerekend naar het aantal veroordelingen plus septs per 1000 man in 1972 de Surinaams/Antilliaanse groep eveneens met 52.5 per 1000 als hoogste uitstak, gevolgd door de Hongaren met 48.7, de Zuid-Molukkers met 47 en de Fransen met 39.2. En dat alles bij een Nederlands-autochtoon cijfer dat rond 15 veroordelingen plus septs per 1000 man lag. Uit deze cijfers blijkt enerzijds een sterke toename van de criminaliteit der inwijkelingen te bespeuren viel en voorts, dat het aantal veroordelingen plus septs bij sommige groepen inwijkelingen waarbij Surinamers en Zuid-Molukkers qua omvang de belangrijkste zijn, ver boven Nederlands-autochtoon lagen.

In dit verband moet tenslotte nog worden gewezen op de grote rol die illegale buitenlanders volgens commissaris Valken van de Amsterdamsche politie nu in de criminaliteit te Amsterdam spelen.

-X-X-X-

Ten aanzien van Zuid-Molukkers en Surinamers/Antillianen zal niemand ooit beweren, dat hun komst economisch voordelig voor ons land is geweest. Inzake de gastarbeiders overheerscht misschien nog de gedachte, dat zij onontbeerlijk zijn voor onze economie. In economische kring stelde men zich in het algemeen veel genuanceerder op. Zo merkte drs. Berg reeds in 1967 op, dat op korte termijn de tewerkstelling van buitenlandse arbeiders voor bepaalde bedrijven aantrekkelijk was, maar dat op lange termijn genomen de duurzame vestiging van buitenlanders geen goed perspectief bood.

De toenmalige regering deelde in 1970 in een nota betreffende buitenlandse werknemers mee, dat nader onderzocht zou worden in hoeverre een macro-economische kosten/baten analyse kon worden opgesteld, waarmee zij aangaf, over de totaal-effecten van de tewerkstelling van buitenlanders in het onzekere te verkeren. Zij zei in dezelfde nota, dat een evenwichtig beleid tot bezinning noopte op de vraag, welke invloed de Nederlandse samenleving ondergaat als gevolg van grotere aantallen buitenlandse werknemers alsmede op de vraag, hoe een verantwoorde sociaal-economische ontwikkeling kon worden bevorderd, zonder de noodzaak te grote aantallen buitenlandse werknemers in ons land op te nemen."

In het kielzog van deze nota ontwikkelde zich een discussie waaraan meerdere vooraanstaande economen waaronder Albeda en Tinbergen deelnamen. Vooral Albeda zag voor het immigratieland grote gevaren, maar ook Tinbergen had bedenkingen.

De econoom dr Visser deed in augustus 1970 in het blad Economisch-Statistische Berichten de voor en nadelen van de gastarbeid voor alle betrokkenen nog eens uit de doeken. Hoewel sommige bedrijven door gastarbeid dreigende kunnen blijven worden langs deze weg verouderde bedrijven en produktie-technieken in stand gehouden. Dat kon aldus dr. Visser zowel bedrijfs- als sociaal-economisch schadelijk zijn. Ondanks het feit dat modernisering zou kunnen worden afgeremd zou deze tewerkstelling tot additionele investeringen in de bedrijfsmiddelen eisen. Daarnaast zouden investeringen in de publieke sector noodzakelijk zijn. Voorts zou de aanwezigheid van gastarbeiders doorwerken in de consumptieve sfeer. Al deze factoren zouden volgens deze auteur een krachtige vraagvergroting op diverse terreinen in de hand werken, zodat een vermindering van de inflatoire spanningen niet te verwachten was. Daarnaast overtuigde hij als een ontspanning op de arbeids-

Blijkbaar als antwoord op de vraag van minister Roolvink naar een micro-economische ^{kosten/}balansanalyse verscheen in 1972 de nota van het Centraal Planbureau betreffende de economische effecten voor Nederland van de werving van buitenlandse arbeiders. Daarın werd de vraag naar de eventuele voor- en nadelen aan de hand van een model nader onderzocht. Daarbij kwam naar voren dat er concentraties van buitenlandse arbeidskrachten aanwezig waren in sommige zwakkere bedrijfstakken die de noodzakelijke modernisering tijdelijk wisten uit te stellen door het importeren van arbeiders en het rekken van de levensduur van oude kapitaalsgoederen. Los daarvan werden in de jaren zestig via investeringsactiviteiten zo dusdanig groot aantal nieuwe arbeidsplaatsen gecreëerd, dat er een algemeen tekort aan arbeidskrachten ontstond.

De autochtone nederlandse bevolking had van dit alles geen enkel voordeel via het loonzakje. De nota van het CPB zei in dit verband dat de "reële aan de migratie verbonden verbetering voor de beroepsbevolking verwaarloosbaar klein was. De import van buitenlandse arbeiders zou zelfs voor bedrijfstakken met onaangenaam werk een druk op het loonniveau veroorzaken, waardoor optrekken daarvan tot een passende hoogte werd verhinderd. Alleen de desbetreffende ondernemingen konden op korte termijn voordeel uit de import halen op straffe van hun eventuele verzekering.

Die bedrijven kregen vaak te kampen met hoge wervingskosten en merkten soms dat de vermeende voordelen geringer waren als de verwachte tengevolge van de hoge begeleidingskosten. Maar zij waren desondanks de enige die/rechtsreeks enige lusten genoten als gevolg van de massale immigratie.

Op langere termijn moesten dergelijke bedrijven echter toch de tol betalen van hun kortzichtige politiek. Zij raakten/technologisch achter hetgeen mede tot uiting kwam in het achterblijven van de "robotisering" van eentonig werk. "Meer scholing, aldus Alberda, leidt tot een tekort aan arbeidskrachten, die eentonig werk doen, dus tot een behoefte aan robots. In landen als Zweden en Japan werd deze behoefte onderkend en opgevangen door het van start gaan in de jaren '60 van de productie van robots in een groot aantal bedrijven. In landen als Nederland en West-Duitsland zocht men naar een andere oplossing door het importeren van goedkope buitenlandse werknemers. Gevolg is, dat Zeedse en Japanse robotfabrikanten ver voorliggen op wat er in Duitsland, in Nederland en in West-Europa in het algemeen wordt gedaan." 1)

1)) Dr Erik Alberda, Chips in ons dagelijks leven, Uitg. Het Spectrum.

korte
 termijn

/vaak

ten ~~de problemen~~ zouden goeddeels worden afgewenteld op de publieke sector voor wat de financiële consequenties betreft en op de woonomgeving diergenen, waar de immigranten uiteindelijk neerstreken, voor wat hun fysieke aanwezigheid aangaat.

De nota van het CPB/voorzag deze ontwikkelingen reeds maar kon logischerwijs niet exact zeggen, hoe groot de problemen zouden worden. De problemen, die uit de tegenwoordige bevolkingsomvang voortvloeien, aldus deze nota, zijn al groot genoeg, bevolkingsgroei maakt die problemen nog groter. De externe effecten, die daaruit voortvloeien zijn nog moeilijk kwantificeerbaar, hetgeen ook geldt voor de maatregelen, die nodig zijn om de nadelige gevolgen van deze problemen op te vangen. In het bijzonder was het aldus het CPB toen nog moeilijk na te gaan, in welke mate de kosten van deze maatregelen sneller zullen toenemen dan proportioneel met de groeiende bevolking of produktie. "Als deze toename sneller verloopt worden de eisen, gesteld aan sociaal en technisch milieu, vanzelfspreken des te groter, dat geldt het nazie voor de overkomst van familieleden, vooral als deze zich in de randstad gaan concentreren."

Helaas is er blijkbaar na het verschijnen van de CPB-nota geen poging meer gedaan voor alle facetten van het probleem de stand van zaken op te nemen, teneinde breed zicht op de materie te krijgen.

Reeds dr. Visser stelde in zijn artikel uit 1970 de vraag, hoe de balans voor de gemeenschap in de vorm van premieën en belastingen enerzijds en sociale uitkeringen en collectieve voorzieningen anderzijds er uit ziet. Hij merkte op dat er voor Nederland in dit opzicht weinig bekend was. Voor Duitsland bleek Coentertijd, dat ziektepercentages en werkloosheidsuitkeringen voor gastarbeiders beneden het gemiddelde lagen en die voor kinderbijslagen erboven. Dit laatste in verband met het feit, dat gezinnen van gastarbeiders meestal kinderrijk zijn. Voor groepen als die der Marokkanen gold, dat sommigen zich de luxe van twee wettige vrouwen veroorloofden, die derhalve ook het dubbele gemiddelde kindertal produceren. Als bijkomende last gold, dat de controle op de kindersantallen in de landen van herkomst soms uitermate moeilijk is,

omdat vaak een reguliere burgerlijke stand ontbreekt. Zo werd de nederlandse overheid indertijd reeds voor vele duizenden guldens door pseudo-vaders opgelicht. Dat het bij de kinderbijslag voor buitenlandse arbeiders om forse bedragen gaat bleek uit het aan Marokkaanse gezinnen in Marokko in 1972 uitgekeerde totaalbedrag aan nederlandse kinderbijslag, dat voor 14.235 gezinnen met 64.483 kinderen f.73.698.233 bedroeg.

Daarbij moet nog het volgende worden ~~aan~~ getekend. Omdat de Marokkers ^{naar hun} verhoudingsgewijs grote gezinnen aan nederlandse kinderbijslag het volle pond krijgen bij een naar men moet aannemen lager behoeften- en kostenpeil, moet hun financiële potentie relatief sneller groeien dan die van hun nederlandse lotgenoten. Dat geldt deels ook voor die groepen zoals de Turken die hun kinderbijslag in Nederland krijgen uitbetaald, ook indien het gezin nog in het land van herkomst is. Een dergelijke snellere groei van financiële potentie zou er toe kunnen bijdragen de soms blijkbaar sterke ^{nieuwe} concurrentie van gastarbeiders-groepen op de huizenmarkt te verklaren. Voorts moet worden opgemerkt dat een verplichting tot uitbetaling van kinderbijslag in het land van herkomst, als tegenover Marokko aangegeven, een voortdurende claim op onze betalingsbalans legt in een tijd, waarin deze echter uit holt, waartegenover de koopkrachtige vraag in Nederland zelf vermindert.

Wij kunnen er voetstoots van uitgaan, dat de in beginsel door het CPB voorziene druk op het sociale voorzieningenniveau als gevolg van de migratie veel ernstiger is dan in 1972 kon worden voorzien. Want niet alleen het aantal gastarbeiders en hun gezinsleden is sterk gestegen, maar de ^{CPB} gesignaleerde massale immigratie van Zuid-Molukkers, Antillianen, Surinamers, politieke en andere vluchtelingen uit alle heren landen, zigeuners, illegalen en andere groepen deed zoals wij zagen de rijen van uitheems vol tot onvoorzien proporties aanzwellen. Dat maakt het dubbel urgent de vinger aan de pols te houden.

Voor al deze groepen geldt dat de bijdrage in de vorm van premies en belastingen beneden het gemiddelde zal liggen, ook zij in de laagste inkomensgroepen zitten en tevens dat zij tegelijkertijd onevenredig grote opofferingen zullen vragen aan kinderbijslag, huursubsidie, kosten voor sociale begeleiding in gezondheidszorg, onderwijs, en woning-

bouw en mogelijkwerijs ziekengelden en werkloosheidsuitkeringen.

Deels zal de omvang van de hiermee gemoeide bedragen niet achterhaalbaar zijn, omdat de desbetreffende administraties er niet op zijn ingericht, gegevens over de landen vanherkomst te produceren. Daarbij speelt soms mede de gedachte een rol, dat men discriminatie in de hand werkt door het mogelijk te maken, gegevens dienaangaande af te splitsen. Maar daarmee gaat een belangrijke mogelijkheid tot het verkrijgen van groter inzicht en een belangrijke steun voor het beleid ten onrechte verloren en wordt deze materie voor wat belangrijke aspecten betreft onhanteerbaar.

Samenvattend kan worden gezegd, dat wat sommige bedrijven tijdelijk een zeker financieel voordeel opleverde, reeds lang wordt overspoeld door de nadelen, welke de ongebreidelde immigratie met zich mee brengt. Lage lasten voorzeker hebben al lang plaats gemaakt voor grote lasten. Deze lasten zijn uiteraard niet alleen van financiële aard. In de concrete sfeer van het wonen, het onderwijs, de gezondheidszorg, de huwelijksmarkt, de openbare veiligheid, de rechtspraak en andere levensgebieden wordt de nederlandse bevolking geconfronteerd met een veelkoppige menigte uitheemsen, die vaak in belangrijke mate als concurrenten én als stoorzenders op genoemde terreinen optreden. In het volgende wordt op sommige van genoemde aspecten iets dieper ingegaan.

Wat de financiële aspecten van het minderhedenprobleem met nog het volgende worden opgemerkt: Het totale bedrag aan gelden, bestemd voor extra-maatregelen ten behoeve van de minderheden bedroeg over 1982 rond fl. 750 miljoen gulden. Daarbij zijn derhalve nog niet de bedragen gerekend, die op de verschillende departementen worden uitgegeven aan minderheden in het kader van de normale voorzieningen op het gebied der huisvesting, van het onderwijs, de gezondheidszorg, het welzijn, de justitie en politie e.d. Dat het daarbij eveneens om astronomische bedragen moet gaan is duidelijk, gezien het half miljoen mensen, dat hierbij betrokken is. In de definitieve versie van dit rapport zal zo mogelijk nog nader op dit aspect worden ingegaan.

In hoeverre bij dit alles uitgaven ten behoeve van bijzondere projecten daar nog boven op komen is vooral nog onduidelijk. Zo zijn er gedurende vele jaren tientallen miljoenen aan het onderhoud van de Glijpoeve besteed. Over het nut daarvan heeft de Algemene Rekenkamer reeds in

Behoort bij afwenteling der lasten: Financiëel

1980 haar grote twijfels geuit. De rekenkamer schreef toen in haar verslag niet te kunnen begrijpen hoe het moreel is, dat tot 1984 in de Glijphoeve ruwweg 5000 gulden per woning per jaar aan onderhoud moet worden uitgegeven, terwijl de norm van het ministerie van Volkshuisvesting 452 gulden per woningen bedroeg. Bovendien zag de Rekenkamer de effecten van de "maatschappelijke begeleiding van de bewoners" waarvoor één miljoen gulden werd uitgetrokken, niet zitten. Zoals bekend werd voor 1983 een bedrag van fl.50.000.- voor de verbouw van Glijphoeve-woningen uitgetrokken. (Nieuws van de Dag d.d.,27-3-80)

3
5
/

Nederland voor de Nederlanders, een vergeten mensenrecht deel III
(in statu nascendi) door drs A vierling

HOOFDKENMERKEN VAN HET BELEID

1. Het beleid gaat uit van het belang en de beschermwaardigheid van de Nederlandse samenleving.
2. Het beleid onderkent de aanwezigheid van soms langdurig in Nederland verblijvende buitenlanders en genaturaliseerde alloculturele groeperingen. Het formuleert geen oplossingen met voor hen mensenwaardige gevolgen. Veeleer wordt gestreefd naar een met het belang en de beschermwaardigheid van de Nederlandse samenleving verenigbaar toekomst perspectief vergelijkbaar met hetwelk de Nederlandse oorspronkelijke bevolking in het vooruitzicht wordt gesteld.
3. Het beleid onderkent de onmogelijkheid de centrumdemocratische beginselen ten uitvoer te leggen uitgaande van de nuloptie. Het beleid formuleert nauwgezet een overgangsbeleid tussen het thans officieel uitgevoerde beleid en het uiteindelijk centrumdemocratische beleid.

GESCHIEDENIS VAN HET TOT DUSVER GEVOERDE BELEID

Teneinde het centrumdemocratische beleid in zijn volle betekenis te kunnen beschouwen, is het noodzakelijk enige recente ontwikkelingen in het officiële door de overheid gevoerde minderhedenbeleid te onderkennen:

Aanvankelijk ligt het accent op de hoofddoelstelling: "Een samenleving, waarin de in Nederland aanwezige minderheidsgroepen als groep een gelijkwaardige plaats en volwaardige ontplooiingskansen hebben. Deze culturele minderheidsgroepen hebben recht op de optimale ontplooiing van hun culturele identiteit. Hun etniciteit moet worden erkend".

Derhalve werden de culturele scheidslijnen, waarlangs de samenleving dreigt te segmenteren geïnstitutionaliseerd. Er ontstond een verzuiling op etnisch-culturele grondslag. Een aantal minderheden kreeg ambtelijke lobbies, eigen organisaties, subsidiepotten en mediaprogramma's. Was in het begin per minderheid telkenmaal een ander ministerie verantwoordelijk (Surinamers onder CRM; Molukkers o. BIZA; Mediterraneanen onder SOZ), later krijgen de categoriale (gesubsidieerde) minderheidsgroepen ieder een eigen ambtelijke lobby onder het coördinerend oog van de Minister van BIZA. Met de komst van de topambtenaar Drs H Molleman aldaar, worden de extra-beleidjes voor Molukkers, Surinamers en Antillianen, Mediterraneanen, vluchtelingen en woonwagengebouwen (en zigeuners) en hun navenante aparte beleidssubsidiepotjes samengevoegd in een gecoördineerd interdepartementaal minderhedenbeleid.

Het accent verschuift van het etnisch-cultureel verzuilde welzijnswerk naar een sectoraal achterstandinhaalbeleid in de harde sectoren: Werkgelegenheid, huisvesting,

en Onderwijs. Welzijn wordt mede gebracht onder de coördinatie van BIZA, maar CRM (thans WVC) wil vasthouden aan de 'eigen etnisch-culturele rijkjes binnen de staat'. Alleen op CRM bleven de commissies met gemengde samenstelling ambtenaren-werkrijke minderhedenorganisaties bestaan. Bij de overige sectoren schaft Molleman die gemengde commissies af. Alleen welzijn wordt vooreerst niet gedecentraliseerd. Omdat de regering de ene minderheid niet kan onthouden wat de ander wel krijgt werd het extra-achterstandinhaalbeleid voor de uitverkoren minderheidsgroepen gelijkgetrokken to op het niveau van de groep die het meeste kreeg. Voornoemde groepen blijken volstrekt willekeurig gekozen te zijn: Er is geen enkele wetenschappelijke basis voor het begrip 'culturele minderheid' of 'culturele identiteit'. Deze begrippen worden misbruikt ter legitimatie van normatief geduide belangengroeperingen. De Chinezen kregen niets, want 'die kunnen zichzelf bedruipen'. Dat wordt blijkbaar zwaar afgestraft, want Molleman voorop weigerde ten enen male het extra-achterstandinhaalbeleid terug te koppelen (=evenveel te laten gelden voor) naar sociaal-zwakkere Nederlanders. Deze lasten werden de mede door Molleman geschreven PvdA-nota 'Meer voor Minder' bij de conclusies en beleidsaanbevelingen dan ook niet genoemd. Molleman stelde ± 40 ambtenaren aan voor het minderhedenbeleid en stuurde die ambtenaren de laan uit, die tenminste het negatief effect van zijn minderhedenbeleid op de Nederlandse sociaal-zwakkere wilden peilen (autochtonie monitoring).

De Regering legitimeert deze verradelijke houding t.o.v. de eigen bevolking met de mededeling, dat minderheden wegens andere taal en cultuur problemen hebben welke zich niet laten herleiden tot de bekende achterstandsituaties. Ten gevolge van dit beleid zijn gigantische maatschappelijke spanningen ontstaan. De regeringspartijen EDA, VVD en PvdA vervreemdden zich peilsnel van de bevolking. Het beleid is onrechtvaardig en onverstandig gebleken omdat:

1. De druk op de sociaal-economische aaneringscluster (werk, wonen, onderwijs) door dit exclusief minderhedenbeleid onhoudbaar werd vergroot juist op deze sociaal-zwakkere Nederlanders.
2. Het extra-achterstandinhaalbeleid gold, althans in de beleidtoepassing, voor minderheidsgroepen als geheel, waarbinnen geen geleidingen werden onderkend. Door deze groeperingen als geheel te laten profiteren van een extra-beleid op grond van het feit, dat zij 'gemiddeld' kansarmer zijn, wordt de kansarme die het ongeluk heeft te behoren tot de 'gemiddeld' kansrijkere groep - en dat is in de visie van de regeringspartijen de Nederlandse bevolking - verwaarloosd. Hier ligt ook de kern van het onrecht inzake positieve discriminatie op grond van statisch cijfermateriaal. De mens is niet als individu gelijk voor het beleid maar wordt beoordeeld op zijn groep die hem wordt toebedacht te behoren, zelfs naar etnisch-culturele maatstaven. Dat riekt naar apartheid.

Het extra-achterstandinhaalbeleid voor de onderscheiden minderheidsgroepen gelijkgetrokken werd, 'en bloc' werden bediend en geïnstitutionaliseerd en als zodanig werden geplaatst tegenover 'de ontvangende samenleving', waarin geen sociaal-economische geleidingen werden onderkend. Hierdoor ontstond een dichotoom maatschappijbeeld: Zielige vreemdelingenrijkjes tegenover onverdraagzame gezeten Nederlanders. Hierdoor ontstond een gigantisch psychologisch schokeffect, aanvankelijk bij de sociaal-zwakkere oude wijkbewoner, later ook bij de zich van zijn cultuur en nationale rechten bewuste Nederlander.

4. Niemand nog onderkennen wilde, dat de sociaal-economische schaarste (huisvesting en werkgelegenheid) als veel ernstiger wordt ervaren, wordt verdiept door die cultuurschok. Acculturatie in de wijk, aan de lopende band en in de achterbuurtschool vergt immers de door de regering gepredikte 'aanpassing van de ontvangende samenleving' juist van de sociaal-zwakkere daartoe volstrekt niet uitgeruste mensen: Het verschil tussen Rita Corrita en de Korsanzang is niet alleen een verschil in decibel: De Nederlander in de oude wijk bevindt zich in een spiegelbeeldige identiteitscrisis aan die van de allochtone alloculturele immigranten, vaak in de meerderheid in zijn straat: Soms is de Imam machtiger dan de wijkagent.

Deer recent zijn er van overheidswege enige signalen gekomen van (louter verbale) bijstelling van het tot dusver gevoerde beleid, zulks niet dan onder druk van de opkomende Centruumpartij, de spreekbuis van de Nederlanders in nood. Deze luiden:

1. De overheid erkent thans, dat de oude wijken 'probleemaccumulatiegebieden' zijn. Zij zouden bij de komende bezuinigingen worden gespaard. Dit is niet juist gebleken, want alleen al in Amsterdam en Rotterdam worden niet meer nieuwe huizen gebouwd dan ter vervanging van het onmiddellijk te slopen bestand en daar moet men dan tien jaar over doen.
 2. De overheid zegt thans te meer te streven naar een 'samenleving, waarin ingezetenen van onderscheiden etnische afkomst in harmonie met elkaar kunnen leven'. Het streven is er bijgevolg meer op gericht naar de individuele achterstandspositie te kijken dan naar de sociaal-culturele positie van de etnische groep.
 3. De overheid onderkent het gevaar van de 'entrepreneurs', de 'captains of minorities', die er belang bij hebben 'eigen rijkjes' in stand te houden en dus de eigen achterbar kansarm en geïsoleerd willen houden. Molleman noemt ze zelfs 'de grote onrustzaaiers'. (Volkskrant.....). Hij doet voorkomen alsof hij dat altijd heeft beweerd, maar nee zijn partij PvdA is juist de grote subsidiant aan de kleurlingenelite.
- Men wil de overheid bijgevolg af van het categoriale beleid per minderheidsgroep en op weg 'naar een algemeen achterstandinhaalbeleid', dat dus ook zou gelden voor de ongelijkbaar kansarme Nederlander. Men wil af van de sociaal-culturele segmentering

en op weg naar 'nation-building' in plaats van de dichotome benadering.

De overheid krijgt oog voor de cultuurbotsingen en ziet langzamerhand dat niet alleen 'de parlementair-democratische gezindheid' en de 'rol van de vrouw' fundamentele normen en waarden zijn van de Nederlandse samenleving, waaraan niet getornd mag worden. Al lapt men nog steeds onze verworvenheden ten aanzien van de rechten van het dier aan de ons onbekende laars m.b.t. onbedweld ritueel slachten. Er speelt ten aanzien van de waardering van de cultuurbotsingen een verwoede departementale strijd:

In de minderhedennota-Rietkerk is het Ministerie van Justitie het meest expliciet: 'De botsing van culturen leidt onder omstandigheden tot voor personen onoplosbare problemen die in de ernstige gevallen uitmonden in het plegen van een delict. Naarmate personen geïntegreerd zijn is het delictspatroon neutraal. Minderheden echter houden vast aan in het land van herkomst achterhaalde normen en menselijke relaties, als verouderd op het moment dat ze het land verlieten. Achterstand in opleiding identiteits- en aanpassingsproblemen kunnen leiden tot crimineel gedrag en vlucht in drugs.'. Aldus Justitie sic!

Het minderhedenbeleid van de overheid is door de aanwezigheid van de Centruumpartij in de Tweede Kamer in ontwikkeling. Er woedt een strijd tussen de ministeries: WVC als pleitvoerder van de multiculturele samenleving: "Integratie van individuen betekent desintegratie van buitenlandse groeperingen. Dit werkt discriminatie in de hand, omdat de groepering als geheel wordt gemarginaliseerd", aldus Stoové (WVC), die als welzijnsman zijn clandestie als troeteldiertjes bijeen wil houden als van hem afhankelijk cultureel geïsoleerd subsidievoer. Daartegenover Justitie en althans in beginsel Onderwijs. Voor hen zou het individu gelijk zijn voor de wet en recht hebben op individuele ontplooiing. Bij Justitie is men uiterst geschrokken van de nieuwe antidiscriminatiewetgeving, die de rechter verplicht eerst eens te kijken tot welke etnische groep iemand behoort. Want volgens art. 429 quater van W.v.Sr. is discriminatie niet strafbaar als het gaat om maatregelen die beogen leden van bepaalde etnische groeperingen te bevoorrechten teneinde feitelijke ongelijkheden gelijk te trekken. De Engelse wetgeving heeft deze positieve discriminatie inmiddels weer verboden, omdat juist daardoor vreemdelingenhaat ten gevolge van onrechtvaardige behandeling van individuele autochtonen ontstaat. Maar in Nederland kwam de eerste sociale wetgeving ook pas 50 jaar later op gang dan in Engeland. Vooruitzien is niet gegroeid met de verbetering van communicatiemiddelen.

Bij het onderwijs heeft men te kampen met opgedrongen onderwijs in eigen taal en cultuur van allochtonen, niet uit eigen initiatief geboren en betaald bijzonder onderwijs maar in het openbaar onderwijs: Individuen kunnen zich niet meer losmaken van hun culturele achtergrond ook juist als die de individuele ontplooiing in de staat. Zo worden zelfs leraren uit het Marokkaanse zand geïmporteerd.

Bij deze bijstelling dient aangetekend, dat deze slechts in woord geschied en wat blijkt uit de beleidstoepassing. Bovendien betreft het slechts de Rijksoverheid, terwijl het minderhedenbeleid thans wordt gedecentraliseerd: Een Gemeentebestuur van Amsterdam voert een Nederlanders vijandiger beleid dan ooit de Rijksoverheid bedacht. Toch is de Rijksoverheid bezig met een stiekeme voortzetting:

1. Het officiële minderhedenbeleid dusver geeft geen extra-beleid aan t.b.v. de oude stadswijken. Er worden geen maatregelen getroffen ter verbetering van de sociaal zwakkere Nederlander die door het minderhedenbeleid in de knel is geraakt. Bijvoorbeeld recht op uitplaatsing uit een straat waar hij de culturele minderheid is geworden.
2. De overheid gaat het algemeen achterstandinhaalbeleid voeren, met regels voor iedereen geldig, maar gaat in de beleidstoepassing differentiëren. Bijvoorbeeld richtlijnen naar instellingen, woningbouwverenigingen om extra aandacht te besteden aan buitenlanders; oneerlijke praktijken bij diplomavergelijking en toetsen speciaal voor buitenlanders; richtlijnen naar gemeentelijke inspectie-diensten om meer rekening te houden met de culturele achtergrond van minderheden. Ook zonder die richtlijnen is het uitstralingseffect van de rijksoverheid zo groot dat alom 'gedifferentieerd' wordt toegepast.

De Nederlandse overheid stelt het belang van de Nederlandse samenleving en de beschermwaardigheid van de Nederlandse cultuur niet prioritair. Een overheid kan formeel weliswaar niet uitgaan van iets anders dan de gelijkwaardigheid van culturen, maar zij kan wederzijdse waardering niet dicteren. Die moet worden geoogst, in openbaarheid. Als de meeste Nederlanders niet geporteerd zijn voor een moslimzuil in Nederland mag de overheid deze 'niet aan zijn eigen bevolking opdringen.

De overheid gaat volstrekt voorbij aan de noodzaak de eigen bevolking te beschermen tegen vreemde overheersing. Hierin ligt eigenlijk de bestaansreden vervat van het staatsgezag: Zelfs de middeleeuwse ridderstand beschermden boer en burger tegen vreemde overvallen. Het zijn juist de sociaal zwakkeren die recht hebben op de bescherming van hun manier van wonen, werken en dagelijks leven. Dat nu wordt ongevraagd uit de voegen gelicht. Terwijl Minister-President spreekt over de beschermwaardigheid van het erfgoed der vaders, staat in de nota Rietkerk, dat de overheid geen bemoeienis heeft ten aanzien van de inhoud van de identiteit binnen de ruime grenzen van de Nederlandse rechtsorde. Sic!

HET CENTRUMDEMOCRATISCHE BELEID

Centrumsdemocratische beleid kenmerkt zich in een kwantitatief en een kwalitatief aspect. In het milieuvraagstuk wordt de bevolkingsfactor onderkend. Het milieubedrijf is het product van de factor technologie (eenheid vervuiling per product) x factor bevolking (aantal hoofden) x de wegingsfactor welvaart (aantal

Derhalve weegt het bevolkingsaantal ook in de druk op sociaal-economische gebied. (werkgelegenheid, huisvesting, gezondheidszorg, onderwijs, justitie). Het kwalitatief aspect vloeit voort uit de beschermwaardigheid van de Nederlandse samenleving en cultuur.

1. quantitatief beleid :

1. toelatingsbeleid en uitzettings/uitwijzingsbeleid
2. terugkeerbeleid
3. bevolkingsomvangbeleid

2. qualitatief beleid:

- 1a. unicultureel beleid (autochtoon stimuleringsbeleid)
- 1b. integratie- en acculturatiebeleid (nation-building)
- 1c. naturalisatiebeleid
- 1d. onderzoekbeleid
2. antidiscriminatiebeleid
3. drugsbeleid

3. specifiek overgangbeleid per sector

- a. werkgelegenheid
- b. huisvesting
- c. onderwijs
- d. gezondheidszorg
- e. justitie, politie, gevangeniswezen
- f. minderhedenorganisaties en binnenlands bestuur; decategorialisering
- g. mediabeleid
- h. emancipatiebeleid
- i. jongerenbeleid

4. internationale aspecten

1. internationaal publiekrechtelijke aspecten
2. contact met de landen van herkomst

financiële aspecten van het vreemdelingenvraagstuk
kosten van sociaal verzekeringsstelsel

voorbeeld:

Toelatingsbeleid

Behoudens internationale verplichtingen (bijvoorbeeld in EG-verband) wordt niemand meer toegelaten, die geen Nederlands staatsburger is. Gelet op de Antilliaanse staatsregeling wordt op grond van het wederkerigheidsbeginsel in het volkenrecht Antillianen de toegang tot Nederland ontzegd.

Vreemdelingen, die zich in Nederland hebben gevestigd kunnen alleen aanspraak maken op gezinshereniging na naturalisatie. Alsdan gelden als voorwaarden het hebben van passende huisvesting naar Nederlandse normen en het beschikken over voldoende middelen van bestaan voor het hele gezin, dan wel dat de te herenigen gezinsleden daarin zelve kunnen voorzien.

Het onverkort vasthouden aan deze beleidslijn zou onevenredig harde gevolgen kunnen hebben voor sommige mensen. Toelating voor tijdelijk verblijf kan bij uitzondering toch worden toegestaan als

1. een buitenlander wel het belang van de Nederlandse samenleving dient en de beschermwaardigheid van de Nederlandse cultuur onderschrijft, maar hier te kort zal verblijven dan dat naturalisatie mogelijk of gewenst is.
2. een buitenlander als vluchteling wordt beschouwd. Wanneer op grond van internationale verplichtingen de minister daartoe besluit wordt de vluchteling echter geen voorzieningen geboden die aan Nederlandse staatsburgers wordt onthouden.
3. een buitenlander om humanitaire redenen van uiterst dringende aard hier dient te verblijven korter dan naturalisatie mogelijk of gewenst is.

Uitzettingsbeleid/uitwijzingsbeleid

Voor iedere buitenlander geldt visumplicht, behoudens EG-verplichtingen. Illegale immigratie wordt bestreden door verdragen af te sluiten met de landen van herkomst nopens overdracht van strafexecutie inzake het alsdan strafbaar gesteld illegaal verblijf in Nederland. Officiële instellingen, bedrijven en individuele ambtenaren zijn strafbaar en worden vervolgd men met zware geldboetes bestraft als zij zich inlaten met illegalen. Iedere buitenlander die zich schuldig maakt aan een misdrijf wordt terstond uitgezet en voorgoed. Zo doet Saoedi-Arabië het ook. Zoveel mogelijk wordt gestreefd naar overdracht van strafexecutie in het land van herkomst..

Toelatingsbeleid en Uitzettingsbeleid/uitwijzingsbeleid

Als beginsel wordt niemand die geen Nederlands Staatsburger is toegelaten. Internationaalrechtelijke verplichtingen worden gerespecteerd, zoals het EEC-verdrag. Op grond van het wederkerigheidsbeginsel wordt Antillianen gelet op de Antilliaanse toelatingspraktijk Antillianen toegang tot Nederland ontzegd. Vreemdelingen thans legaal in Nederland gevestigd kunnen alleen aanspraak maken op gezinshereiniging na naturalisatie van zichzelf en hun gezinsleden. Behoudens het voldoen aan de vereisten voor naturalisatie (zie aldaar) gelden als voorwaarden het hebben van naar Nederlandse normen passende huisvesting en voldoende bestaansmogelijkheden voor alle gezinsleden. Toelating voor tijdelijk verblijf kan bij uitzondering door de Minister van Justitie toch worden toegestaan,

1. indien een buitenlander wel het belang van de Nederlandse samenleving dient en de beschermwaardigheid van de Nederlandse cultuur onderschrijft, maar hier te kort zal verblijven dan dat naturalisatie mogelijk of gewenst is.
2. indien een buitenlander op grond van internationale verplichtingen als politiek vluchteling moet worden beschouwd. Alsdan wordende vluchteling geen voorzieningen geboden waarvan de Nederlandse bevolking zelf verstoken blijft.

Deze toelatingsen geschieden op grond van verblijfsvergunningen telkens voor hooguit één jaar afgegeven. Voor iedere buitenlander geldt visumplicht, behoudens internationaalrechtelijke verplichtingen. Illegale immigratie wordt bestreden door verdragen af te sluiten met de landen van herkomst nevens overdracht van strafexecutie inzake het aldaar zwaar strafbaar gesteld illegaal verblijf in Nederland. Officiële instellingen, rechtspersonen en individuele ambtenaren worden zwaar gestraft als zij zich inlaten met illegalen, na een bepaalde termijn, waarvoor illegalen ongestraft het land kunnen verlaten. Iedere buitenlander die zich schuldig maakt aan een misdrijf wordt terstond en voorgoed uitgezet. Zoveel mogelijk wordt gestreeft naar overdracht van strafexecutie naar het land van herkomst.

Terugkeerbeleid

Langdurig werkloze buitenlanders en alloculturele Nederlanders wordt terugkeerfaciliteiten geboden te financieren uit 50% van de ontwikkelingshulp. ~~xxxxxx~~ Surinaamse Nederlanders wordt terugkeer en bestaanszekerheid vergelijkbaar met de mate waarin deze voor de overige Nederlanders gáádt geboden in Suriname door de nog aan Suriname te verstrekken ontwikkelingshulpgelden te reserveren voor terugkeerprojecten in Suriname, waarbij de in Nederland verblijvende Surinamers bij voorrang zullen worden betrokken. De Regering treedt in onderhandeling met de Regeringen van Turkije en Marokko over soortgelijke terugkeerfaciliteiten voor Mediterranen. Indien de landen van herkomst niet accoord gaan ontvangen zij geen hulp of handelspreferenties. ~~xxxxxx~~ projecten kunnen aan afbetalingsregeling van sociale zekerheid onvatten.

De Regering heropent onderhandelingen met Indonesie en binne het kader van de Verenigde Naties over het Zelfbeschikkingsrecht van de Molukkers op de Molukse eilanden. Als Indonesie niet bewilligt in een terugkeer van Molukkers naar een autonoom Moluku Selatan wordt Indonesie geen ontwikkelingshulp meer gegeven. Terugkeerfaciliteiten en regelingen voor buitenlanders gaan de 50.000 gld per persoon niet te boven.

Bevolkingsomvangbeleid

Nog niet geboren gezinnen van meer dan drie kinderen wordt geen bijzondere faciliteit meer verstrekt. Dit geldt o.m. voor grote woningen en kinderbijlag. Gezinshereniging boven drie kinderen wordt niet toegestaan, dan met speciale ministeriële toestemming in uitzonderlijke gevallen. De Regering streeft naar een evenwichtige bevolkingsopbouw naar leeftijd, maar vooreerst naar een afnemng van de bevolking naar 10 miljoen voor zover zulks verenigbaar is met de evenwichtige bevolkingsopbouw. De Regering publiceert daartoe een lange termijnbevolkingspolitiek. Alle maatregelen van de Regering worden getoetst aan deze politiek. De Regering onthoudt zich van een politiek die erop gericht is zoveel mogelijk etnisch exclusieve groepen te ~~stimuleren~~ stimuleren. Religieuze verboden van 'menghuwelijken' worden strafbaar gesteld.

Unicultureel beleid / integratie- en acculturatiebeleid

Er komt een 'nation-building'-politiek: Alle staatsburgers moeten zich voelen te behoren op grond van gelijkwaardigheid tot één en dezelfde samenleving. Er wordt een beleid gevoerd in de oude wijken, waar vele Nederlanders niet meer durven uitkomen voor of al onbekend zijn met zonden van Nederland. De Regering formuleert samen met maatschappelijke organisaties en aan de hand van een brede maatschappelijke discussie het eigene van de Nederlandse samenleving, waaraan de Nederlander zich kan herkennen. De Regering ~~er~~ erkent de etniciteit van de Nederlander, als uitgangspunt voor zijn beleid. Vaderlandse geschiedenis en nationale evenementen zullen zorgdragen voor de nationale saamhorigheid. De Regering stelt een commissie in voor taalzuiverheid. Alleen het Nederlands wordt gebruikt als ambtelijke en officiële taal. De Regering schrijft prijzen uit voor Nederlandse boeken door ~~andere talen~~ anderstaligen. ~~Integratiebeleid~~ Hier verbljvende legale buitenlanders moeten zo snel mogelijk Nederlands volgen en onderricht worden in de Nederlandse leefgewoonten. Te denken valt aan onze woencultuur, onze ~~methodes~~ methodes en onze internenselijke relaties en de omgang mens-dier. ~~Wat~~ in de structuur van de samenleving wordt evenzeer aan ~~mens~~ mens

De Islam wordt slechts als godsdienst ruimte gelaten, maar bestreden daar waar de Islam de scheiding van Kerk en Staat niet erkent. Niet-gelovigen mogen niet worden lastig gevallen, bv. door luidruchtige kerken of moskeeën. De Regering streeft de ongelijke behandeling van man en vrouw, alsmede het onbedweld ritueel slachten tegen, ongeacht godsdienst.

Naturalisatiebeleid

Nederlandschap wordt alleen verleend na geslaagd zijn voor het staatsexamen Nederlandschap. Dit behelst lezen en schrijven en zich redelijk kunnen uitdrukken in het Nederlands, bekendheid met Nederlandse gewoonten en alreeds daarnaar zich gedragen. Te denken valt aan wooncultuur etc. op.cit. Derhalve wordt geen Nederlandschap automatisch verkregen dan door geboorte uit een Nederlandse vader of moeder. ~~Yxxx~~ Maar kinderen van genaturaliseerde Nederlanders ~~xxxxxxx~~ van vóór de wet waarbij het examen Nederlandschap als voorwaarde tot naturalisatie is ingesteld verkrijgen het Ned.schap niet automatisch. Mensen die zich schuldig hebben gemaakt aan misdrijf worden levenslang van naturalisatie uitgesloten, en immers uitgezet. Adoptie van derwereld kinderen, zodanig dat die kinderen naar Nederland komen wordt weerstreefd.

Onderzoekbeleid

De twee miljoen gulden die nu uitsluitend naar -actiegericht- onderzoek door minderhedenorganisaties en -lobbies gaan wordt omgebogen naar die instellingen en personen die de problematiek van de oorspronkelijke Nederlandse bevolking t.g.v. de massale immigratie vooropstellen.

Antidiscriminatiebeleid

Het Centru民主ocratische beleid gaat uit van de onmogelijkheid specifieke erfelijke structuren te bepalen die verband houden met complexe gedragsvormen. Het is een vergissing om uit te gaan van een genotypische erfelijkheid van gedrag zonder het te betrekken op het milieu waarin dat genotype zich uit. Er bestaan geen wetenschappelijke gegevens ter rechtvaardiging van genetische manipulatie. Bijgevolg is discriminatie naar genotype verwerpelijk. Evenzo is verwerpelijk maatregelen die uitsluitend zijn genomen voor de behoorlijke ontwikkeling van bepaalde rasgemeenschappen, etnische groepen zogenaamd beschermingbehoevend om hen een gelijk genot of de gelijke uitoefening van rechten te verzekeren. Ook hier gaat men immers uit van genotype als leidraad. Bij deze gelijke deelname denkt men dan aan een statistisch verantwoorde vertegenwoordiging van zo'n groep in het personeelsbestand van een onderneming of het ledental van een woningbouwvereniging recht evenredig met hun percentage ~~in de totale bevolking; Genotypisch contingenten denken.~~

Deze benadering leidt alspoedig tot afzonderlijke voorrechten der onderscheiden rasgemeenschappen. In Nederland is bij gebrek aan efficiënte bevolkingsgegevens naar ras -ethnic monitoring- niet mogelijk tevens. In Engeland is het reeds verboden te discrimineren ten gunste van een persoon behorende tot een bepaalde raciale groepering op grond van het feit dat die groepering in het verleden te lijden heeft gehad van negatieve discriminatie. (Race Relations Act). Het is immers onrechtvaardig om een kansarme die het ongeluk heeft te behoren tot een gemiddeld kansrijkere groep achter te stellen bij een kansrijkere die behoort tot een gemiddeld kansarmere groep, zeker daar waar die groepen willekeurig normatief zijn gedefinieerd en in de praktijk samenvallen met homogene groepen. Het nieuwe artikel 429 quater van het Wetboek van Strafrecht veronderstelt zodoende, dat de rechter eerst even kijkt tot welke genotypische groep iemand behoort. Sic!

Een anti-discriminatie-instituut gerund door etnische minderhedenorganisaties en -lobbies zal geen oog hebben voor genotypische discriminatie van degenen die tot de genotypische meerderheid behoren door de minderheden, alsmede genotypische discriminatie tussen etnische minderheden verhalen. Anders gesteld is het met het onderscheid maken naar nationaliteit en naar cultuur. Het onderscheid tussen staatsburger en vreemdeling is door het internationaal publiekrecht ten volle erkend. Het onderscheid maken naar culturele groepering is eveneens gerechtvaardigd naar internationaal recht. Het recht op zelfbeschikking legitimeert een bevolking zijn cultuurgoed te beschermen tegen vreemde overheersing.

Het beleid dient er bij te volgen op gericht te zijn elke vorm van genotypische discriminatie hard te bestrijden. Culturele afwijking van het wettelijk bepaalde dient wel vervolgd te worden als onwettelijk of onwettig gedrag.

Drugbeleid

Volgens de Amsterdamse Gemeentepolitie komt 71% van de drugcriminaliteit op het conto van buitenlanders en Surinamers. ~~En~~ Vele etnische jongeren geraken door culturele identiteitscrisis tot een gewillig slachtoffer van heroïne. ~~Wiedaar de rechtvaardiging van deze paragraaf.~~ Conform het uitzettings- en naturalisatiebeleid wordt iedere buitenlander die in aanraking komt met hard drugs uitgezet en levenslang van naturalisatie uitgesloten. Handelaren en drugsverslaafden met de Nederlandse nationaliteit worden langgestreft respectievelijk opgevangen in buiten de betouwde kom gelegen afkickcentra voor gedwongen afkick. Cold Turkey-plotselinge onthouding verdient de voorkeur, maar kan op medische indicatie worden ontraden. Het beleid gaat primair uit van de noodzaak de samenleving te beschermen tegen criminaliteit, ziektes (drugs verdoezelen symptomen, zodat ziektes te laat worden onderkend) ~~en~~.

Haarstig daarbij is de tragiek van de heroïnebabies. De afkickcentra zijn gesloten inrichtingen. Voor een periode van vijf jaar wordt een noodtoestandwetgeving aangenomen, op grond waarvan politie en justitie specifieke bevoegdheden respectievelijk de mogelijkheid tot snelrecht krijgen. Inmiddels wordt een grootscheepse 'uithoornactie' in verdachte wijken gehouden. Comité's van waakzaamheid tegen de Drugshandel worden gesubsidieerd. Politie (ongeacht welk onderdeel), eventueel een speciale drugsrechercheurs wordt zo georganiseerd dat zij in geval van 'pushen' meteen terplaats kan zijn, de verdachten kan vasthouden voor snelrecht. Het verdient overweging te bezien, of handelaren in de gelegenheid moe en worden gesteld voor een bepaalde termijn straffeloos hun ~~xxxx~~ handelswaar te kunnen inleveren. In het strafrecht wordt ~~opgenomen~~, dat geen drugshandelaar over enig vermogen mag beschikken na/uitdienen van zijn straf, tenzij hij kan aantonen dat zulk vermogen anders dan door de drugshandel kan zijn gevormd. ~~xxxxxxx~~ Familie en vrienden van drugsverslaafden worden ten zeerste betrokken bij de afkick ~~xxx~~. Professionele hulpverlening heeft gefaald, en dient te worden afgebouwd. Van een deze "económikkers" hun jaarbegroting zouden lenen door het aantal door hen afgemikte verslaafden komt men op bedragen die zelfs geen junk bijeen kan stelen. Wanneer de familie en vrienden worden betrokken bij de gedwongen afkick, zijn geen categorale afkickcentra nodig. De verslaafde wordt elke religieuze bijstand of van andere levensbeschouwing slechts gegeven, als hij erom vraagt, of als hij daar voor zijn verslaving steun vond. Onder ~~xxx~~ drugs wordt in deze paragraaf verstaan : heroïne, cocaine, carbituraten, en vergelijkbaar verslaafde opiaten en pepmiddelen. Hasj en marihuana vallen niet onder deze paragraaf. In penitentiaire inrichtingen moet, elk drugsgebruik worden gestraft met verlenging van de straf.

Werkgelegenheid

Gelukking vindt ook de Regering 'ethnische quotering' geen goed beleidsinstrument. (of ethnic monitoring). Wellicht kan het evenredig hoge β werklozen onder ethnische minderheden ook te maken hebben met een ander arbeidsethos in sommige culturen. Het Sociaal-democratisch beleid is erop gericht iedere werkloze Nederlander ongeacht afkomst dezelfde kansen op werk te garanderen. Oververtegenwoordiging van bepaalde ethnische groepen bij scholingsactiviteiten door GAB's worden snel rechtgetrokken. Job training zonder dienst verband wordt ook voor oorspronkelijke Nederlanders gedecentraliseerd. Er worden niet langer grotere subsidies verleend aan werkgevers die leden van ethnische groepen die minder lang dan 5 jaar in Nederland zijn te werkstellen. Ook oorspronkelijk Nederlanders worden in staat gesteld gedurende 6 maanden werkervaring in de marktsector op te doen. Werkverruinende maatregelen komen niet langer ten bedrage van (30 miljoen gld) exclusief ethnische groepen ten goede. Werkgelegenheid wordt vooreerst geschapen door gezamenlijke terugkeerprojecten in de landen van herkomst voor ethnische jongeren, samen met de oorspronkelijk Nederlandse jeugd in het kader van de ontwikkelingsaanpak.

De wetten nog in regeling noch in rechttoepassing rechtsongelijkheid in de

leven worden gehouden tussen ondernemers uit het oorspronkelijk Nederlandse midden en kleinbedrijf en ~~het~~ het 'etnisch ondernemerschap'. Met name moet erop worden toegezien, dat voor de laatste geen soepeler normen worden gehanteerd bij diploma's, inschrijfduur, leeftijdsvereisten of ontheffingsbeleid, dan bij de oorspronkelijk Nederlandse bevolging. Met name de Gemeentelijke inspectie-diensten, Politie, Kinderwet, veterinaire inspectie, Bouw- en woningtoezicht, Woningontrenting, mogen zich niet schuldig maken aan 'gedifferentieerde toepassing van voorschriften of een vervolgingsbeleid zo voer, dat etnische groepen worden ontzien bij wat anderen Nederlanders streng verboden dan wel opgelegd wordt. Er komen geen specifieke testen en toetsen voor allochtonen, waardoor oorspronkelijke Nederlanders in het nadeel komen. Er wordt ernstig rekening gehouden met de wenselijkheid kansarme oorspronkelijke Nederlanders, zowel mannen als vrouwen, te benoem

men in functies waaruit door de publieke werking erkenning en waardering voor de Nederlandse samenleving en culturele waarden blijkt. Er worden geen vreemdelingen in openbare dienst benoemd, waar Nederlandse kandidaten voor te vinden zijn.

Ouderschap (zie...)

Gezondheidszorg

Voor zover buitenlanders worden toegelaten of genaturaliseerd, moet eerst een bewijs worden overlegd vanwege de ~~gans~~ Minister van Volksgezondheid, dat er geen tbc of andere ziekte van besmettelijke aard onder de leden schuilt. Voor wie hier langer dan een jaar is wordt geen ~~behandeling anders dan in het~~ ^{behandeling anders dan in het} Nederlands gegeven. Beleving van ziektegezonderheid blijkt in hoge mate cultuurgebonden, maar de Nederlandse gezondheidszorg heeft niet tot taak psycho-sociale klachten van immigranten daar te erkennen, waar een oorspronkelijk Nederlander geen beroep zou doen op somatische behandeling. De explosie van de psycho-sociale hulp aan buitenlanders doet vermoeden, dat een onderzoek naar de waarachtigheid dier klachten naar Nederlandse maatstaven dringend gewenst is. De ziekenfondsregelingen moesten, desnoods eerst op MOC-niveau weer zo worden getransformeerd, dat wie familie is van hier werkende gastarbeiders, maar niet tot Nederland zijn toegelaten, niet in aanmerking komen voor behandeling in Nederland. Hierdoor moet het 'medisch tourisme' uit de landen van herkomst worden bestreden. De gezondheidszorg behoeft wellicht info-service aan migranten uit andere culturen, maar een categorale aanpak is ook hier een onjuiste voorstelling van zaken, alsof het ziekenhuis met allehand culturele rituelen rekening moet houden. Behoudens bij dieten is zulks niet geboden, zeker niet gelet op de enorme meerkosten.

En overvloed: Drugsverslaving is een ziekte; heroïneverstrekking of methadonverstrekking is verstrekking van ziekte, ofwel sterfensbegeleiding.

Justitie, politie, gevangeniswezen, kinderbescherming

Politie, Justitie, gevangeniswezen, Kinderbescherming

Politie en Justitie staan in de eerste plaats borg voor de handhaving van de Nederlandse normen en waarden. Een andere culturele achtergrond van een tot Nederland toegelaten vreemdeling of tot Nederlander genaturaliseerde kan niet dienen als grond voor strafvermindering. Zoals de rol van een islamiet beweerdelijk belangrijker in zijn gezin zou zijn als die van de Christen-humanist. Het kan niet zo zijn, dat vanwege van de islam recht op soepeler toepassing van arbeidsplicht met zich brengt, ook niet in de gevangenis. Het is onjuist, dat in de gevangenis lectuur wordt aangeboden anders dan ter voorbereiding op de Nederlandse samenleving, ~~waarmee~~ ~~immers~~ volgens voornemd beleid worden vreemdelingen die een misdrijf begaan onmiddellijk na berechting uitgeset en voor goed. Wij delen de constatering van de Min.v. Justitie dat 'de botsing van culturen leidt onder omstandigheden tot voor personen onoplosbare problemen die in ernstige gevallen uitbonden in het plegen van een delict'. Wij concluderen eruit, dat men overal ook in de gevangenis die botsing moet vermijden, door pal te staan voor de Nederlandse cultuur. Politie en justitie moeten ook qua personeelsbeleid blijf even van een Nederlandse etniciteit. De enorme explosieve groei van immigrantenkinderen in de Kinderbescherming duidt op de overloze weg die is ingeslagen ~~waarmee~~. Ook hier zouden problemen minder zijn, indien Kinderbescherming alleen openstaat voor Nederlandse statusburgers en gericht is op de Nederlandse samenlevingsnormen en -waarden.

Kinderhedenorganisaties en binnenlandse bestuur: decategorisering.

De Regering heeft grote etnische groepen samengebundeld in eigen organisaties en tegenover de Nederlandse bevolking gesteld. De kansarme Nederlanders van huis uit kregen geen woordvoerder op Rijksniveau. Voor hen geen categorale pleitbezorger, voorlichting, maar hen geen actiegericht onderzoek, voor hen geen kadervorming, deskundigenbevoordering. Zij kregen geen enkel houvast hoe om te gaan met hun vijandiggezinde vreemdelingen. De kaderwet specifiek welzijn, de ¹Rijkswetregeling welzijn Kinderheden heeft nog nooit aan de eigen Nederlandse minderheidsleden gedacht. Zij zijn derhalve ~~ingek~~ voor zo snel mogelijke decategorisering, zodat mensen op grond van hun individuele achterstandspositie worden geholpen en niet op grond van 'surveys' die bij gebrek aan statistisch voorradig cijfermateriaal over etnische groepen worden misbruikt om tot gemiddelden te komen, op grond waarvan contingentengedanken wordt bedreven. Het Binnenlands Bestuur dient de Centruumpartij als woordvoerder voor Nederlanders te erkennen. Specifieke inspraakorganisaties voor etnische minderheden dienen te worden afgeschaft. Voor het zover is dient in ieder geval een strenge toezicht op de subsidiegelden te worden geëffectueerd. (strefidensi). De Regering moet niet langer met 'minderhedenleiders' onderhandelen.

~~waarmee~~

Wettelijkbeleid, emancipatiebeleid, jongerenbeleid

Het mediabeleid moet in dienst staan van de uniculturele samenleving:

Onderscheiden culturele achtergronden dienen gerelativeerd te worden ten opzichte van de culturele normen en waarden van de Nederlandse samenleving. In die richting is een mediabeleid dat rui te biedt aan programma's door en door bepaalde culturele groepen funest: Veeleer dient telkenmaal een open discussie plaats te hebben met de oorspronkelijke Nederlanders, met name die welke met hun neus op vreemde culturen worden gedrukt, ze ongevraagd kregen opgedrongen.

Het emancipatiebeleid moet uitgaan van het individu. Culturen die individuele ontplooiing smoren moeten dus juist geen ruimte krijgen zich te ontwikkelen.

Emancipatie van mensen blijkt ook uit hun gedrag ten opzichte van hun medespeelselen: Bicindustrie en onverdoofd ritueel slachten dienen hier als blijk van barbarisme.

Wijlenbeleid

Jongeren dienen niet in aparte jongerensocies voor Turken, Surinamers (daarbij en weer creolen en Hindoestanen), en Nederlanders te worden uiteengereten.

Jonge Nederlanders ongeacht afkomst dienen op voet van gelijkheid met elkaar om te gaan. Een jongerensocie zoals vroeger Ahnaton in Amsterdam, waar iedereen kwam moest dacht, terwijl 5 miljoen beschikbaar was voor de Surinaamse (creoolse) Samenhoof in de Kijner.

Etnische jongeren, die zich verwant en verantwoordelijk blijven voelen voor hun land van herkomst moeten in de gelegenheid worden gesteld dat land hun bestaan op te bouwen.

Huisvesting

Nederlandse

Het Centruddemocratisch beleid vindt dat de ~~xxxxxx~~ bevolking, die al jarenlang geteisterd is door een (kunstmatig instandgehouden) woningnood eerder moet worden geholpen dan vreemdelingen. Het is gevoelsmatig niet te verwerken, dat migranten die maar net vijf jaar hier verblijven bv in Amsterdam als ~~xxxxxx~~ autochtonen worden gezien, daargelaten dat zelfs soms bepaalde categorieën buitenlanders eerder aan huisvesting worden geholpen. Merkwaardig is dat hele minderheden geacht worden een achterstand in huisvesting t.o.v. andere ingezetenen die in een vergelijkbaar sociaal-economische positie verkeren. Merkwaardig, omdat huisvesting mede die positie bepaalt. Juist slecht gehuisveste oorspronkelijk Nederlanders moeten bij voorrang worden geholpen, zeker nu hun sociaal-economische positie zoveel slechter te dragen valt door de scherpe culturele conflicten in die slechte woonomstandigheden. Gezinshereniging wordt tegengestreefd en derhalve mogen familieleden van buitenlanders die nog in het buitenland verblijven niet meegerekend worden voor gezinshereniging, ~~xxxxxx~~ Dit geldt niet voor Nederlanders en genaturaliseerden. Het beleid is erop gericht gemeenten ertoe te bewegen om oorspronkelijke Nederlanders die door de massale komst van leden van etnisch-culturele minderheden in hun straat of wijk zelf in een culturele identiteitscrisis zijn geraakt, somtijds geterroriseerd zijn door een shoarmaketenmafia of illegale ~~xxxxxx~~; meer dan voorheen kans te bieden op huisvesting in wijken waar deze mensen ~~xxxxxx~~

Widdeke keuzevrijheid van woningzoekenden staat centraal, maar voorkomen moet worden, dat er etnische straten of wijken ontstaan met eigen etnische organisaties en infrastructuur. Mensen van etnische minderheid die Nederlander zijn moet de gelegenheid worden geboden zich verspreid in het land te vestigen. Er worden nog slechts grote woningen beschikbaar gesteld voor reeds ontstane grote gezinnen en niet meer voor toekomstige, hetzij door geboorte hetzij door gezinsvereniging. Buitenlanders moeten als iedereen wonen volgens de normen van de woonruimteverordening en niet alleen die van de bouwverordening. De redenering dat zij wel gezoggen nemen met minder woonruimte gaat niet op, want die houdt geen rekening met de overlast van overbewoning voor de Nederlandse burens.

De overheid staat pal voor de Nederlandse identiteit van al zijn woongebieden. Nogmaals statisch materiaal voor etnic monitoring is in Nederland niet aanwezig. Vluchtelingen mogen geen nieuwe woningwetwoningen worden geboden of anderszins voorzieningen krijgen die aan de eigen bevolking worden onthouden. Er wordt geen rekening gehouden bij nieuwbouw met alloculturele woonwensen als die strijdig zijn met de belangen van de Nederlandse burens. Er komen geen speciale etnische adviseurs bij wooncorporaties, maar voorlichting over Nederlandse woongewoonten bij toelating/naturalisatie. Woonwagenkampen worden niet geplaatst daar waar sociale woonbouw is, maar buiten de woonkern. Aan kinderen van woonwagenbewoners wordt geen woonwagenvergunning meer verleend. De bestaansreden van de wagens: een trekend bestaan is in onze samenleving ontvallen. Het valt niet te begrijpen dat een Nederlander dure staanplaats moet betalen voor een seizoen en deze groep privileges krijgt. Er komt een verbod op woonwagenbedrijfsplaatsen voor schroothandel. Deze ontstoren het landschap.

Onderwijs

De doelen van het Nederlands Onderwijs zijn de ontplooiing van het

Doel van het Nederlands onderwijs is, de ontplooiing van het individu en het opleiden tot kritisch staatsburger. Onderwijs dient volgens de centrumstrategie eveneens tot overdracht van juist Nederlandse normen en waarden. De regering heeft daartegenover als doel geformuleerd: participeren in de Nederlandse samenleving vanuit de eigen culturele achtergrond en acculturatie: met elkaar leren kennen, omvaarden en waarderen. Maar de effecten van acculturatie op de eerder gestelde doelen: individuele ontplooiing en kritisch staatsburgerschap, waarmee het effect van multicultureel onderwijs op acculturatie is nu it onderzocht. Het is veel te eenvoudig om te denken dat elkaar Kennenook elkaar accepteren met zich zal brengen. Culturele waarden kunnen veelal haaks op elkaar staan, bijvoorbeeld bij ritueel slachten, de rol van de vrouw, van het geloof en de staat. Achterstandbestrijding van de Nederlandse kansarme schooljeugd zou al neg jaren hebben gedurd. Die inspanning gaan nu op in acculturatie of soms zelfs apart onderwijs in eigen cultuur en taal. Dat laatste zou het zelfconcept verbeteren, maar daarvoor overlegt de regering geen enkele wetenschappelijke legitimatie. Onderwijs in eigen taal en cultuur zou alleen in het kader van een re-integratieproject moeten worden gegeven. Anders verwordt het een doel van de jeugd nog verder van de Nederlandse samenleving. Geen aandacht wordt gegeven aan de acculturatieinspanning die kansarme Nederlandse kinderen zich moeten getroosten. Bovendien raken zij uitstak hun zelfconcept kwijt in een land dat zijn eigen cultuurgood niet wil verdedigen, zeker nu er zelfs leerkrachten uit den vreemde worden aangetrokken. De kosten van andere talen (Turks, Marokkaans-arabisch) in het middelbaar onderwijs zijn gigantisch. Wij vinden dat die beter kunnen worden besteed aan Informatica, i.p.v. talen van landen die economisch niets voorstellen. Europa wordt zodoende gebalkaniseerd. Terwijl men in Japan en VS leert met computers werken, bereidt men hier zich voor op een basiseconomie. Tijdsense lezaren zullen worden gecontroleerd door inspecteurs vanonderwijs uit den vreemde. Wat blijft nog over van de Nederlandse cultuur.

page V

Bo 207479

1744489

17 5 mei 1947

Centrumpartij 1

Hiermee geef ik uitdrukkelijk te kennen, dat anders dan in voormeld artikel wordt bericht, de passage inzake 'noodweer' in deel I van de nota 'Nederland voor de Nederlanders' van het Wetenschappelijk bureau van de Centrumpartij, althans voorzover een in-terre nota als zodanig zou worden aange-merkt, NIET van mijn hand is.

De gehele deel I is niet van mijn hand. Ik wijs U erop, dat ik geen deel heb aan het Wetenschappelijk Bureau, noch lid ben van het Curatorium ervan.

Wel heb ik Dr. Bruyn gewezen op de strafrechtelijke betekenis en de jurisprudentiële betekenis van het begrip 'noodweer' en hem op de hoogte gebracht van de jurisprudentiële ontwikkeling van het begrip 'noodweerevces'. Zulks heb ik nauwgezet uiteengezet tijdens een telefoongesprek met Max van Weezel, waarvan opname.

Dit schrijven is bedoeld bij eventuele navolgende gerechtelijke procedures duidelijk te maken, dat ik mij distan- tieer van voormeld artikel stellende dat ik de geruis zou zijn achter het be- ginsel van noodweer zoals aldaar am- bivalent geformuleerd.

Den Haag, ALFRED VIERLING

A.N. 5. mei 1947
NASCHRIFT LEX RUNDERKAMP EN MAX VAN WEEZEL: *Wij wezen de heer Vierling op een uitspraak van zijn co-auteur Bruyn dat het bestaan van een 'recht op noodweer' van de 'autochtone bevolking' tegen 'geïmmigreerde groepen' aan een jurist was ontleend. Op onze vraag wie die jurist was, zei Vierling: 'Dat moet ik zelf zijn geweest. Ik heb internationaal recht gestudeerd.'*

Vierlings suggestie dat hij met de om- strede passages niets te maken zou hebben, bevreemdt ons. Op de titelpa- gina van de nota Nederland voor de Ne- derlanders prijkt het opschrift 'onder redactie van dr. W.J. Bruyn en drs. A.J.C. Vierling'. Ook in ons telefoon- gesprek verdedigde Vierling met enige slagen om de arm dat 'als de overheid doorgaat met het uithollen van de rech- ten van de oorspronkelijke Nederlan- ders' een recht op noodweer zou bestaan.

Vierling begint toch niet óók nog schi- zofreen te worden?